

CERD rapportering 2013 utkast sendt på høring 13032013

Artikkel 1

1A nummer 1-4

Ikke-diskrimineringslovgivningen

Det vises til det felles basisdokumentet (common core document) avsnitt 196-206 og avsnitt 217-227.

[oppdateres med tekst om ny diskrimineringslov om etnisitet], jf. Prop. L XX (2012-2013), Innst. XX L (2012-2013) og Lovvedtak XX (2012-2013).

Straffeloven

Det vises til det felles basisdokumentet (common core document) avsnitt 190 og til denne rapportens artikkel 4.

Sjømannsloven

Det vises til Norges 19./20. rapport, avsnitt 55.

1A nummer 5

Det vises til denne rapportens avsnitt 5 I D nr. 3 om statsborgerloven og avsnitt 5 I D nr. 1-2 og 5 II B-C om LHBT om utlendingsloven.

1B

Det vises til det felles basisdokumentet (common core document), avsnitt 199. I den nye diskrimineringsloven om etnisitet, jf. Prop. L XX (2012-2013), Innst. XX L (2012-2013) og Lovvedtak XX (2012-2013),

Pågående prosess pr. 13.03.2013, må oppdateres på et senere tidspunkt

Artikkel 2

2A

Det vises til punktene 107, 184-191, 196-206, 217-229 og 246-274 i "common core" dokumentet.

2B

Meld. St. 6 (2012-2013) En helhetlig integreringspolitikk

Meld. St.6 (2012-2013) En helhetlig integreringspolitikk – mangfold og fellesskap ble lagt fram for Stortinget den 26. oktober 2012. Integreringspolitikken skal sikre at alle har like muligheter, rettigheter og plikter. Meldingen handler om muligheter og utfordringer som følger med innvandring.

Den presenterer prinsipper og rammer for framtidens politikk for mangfold og fellesskap, og gir en samlet framstilling av regjeringens helhetlige integreringspolitikk.

Holdningsundersøkelser

Statistisk sentralbyrå har siden 2002 gjennomført holdningsundersøkelser av befolkningens holdninger til innvandring og innvandrere. Undersøkelsen som ble gjennomført i 2012 viser at en større andel (80 prosent) enn noen gang tidligere er enige i påstanden ”Innvandrere flest gjør en nyttig innsats i norsk arbeidsliv”. Dette var en økning på 5 prosent fra året før. Økningen kan ha sammenheng med at Norge er inne i en konjunkturoppgang samtidig som arbeidsinnvandringen er rekordhøy.

Handlingsplan for å fremme likestilling og hindre etnisk diskriminering 2009 – 2012

Regjeringen vil bekjempe etnisk diskriminering og la i 2009 frem Handlingsplan for å fremme likestilling og hindre etnisk diskriminering 2009 - 2012. Handlingsplanen skal bekjempe både direkte og indirekte diskriminering. Handlingsplanen videreføres i 2013.

Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDi)

Det vises til avsnittene 68 og 69 i Norges 19./20. rapport. For å få vurdert hvordan IMDi har utført sine oppgaver siden direktoratet ble opprettet ble det i januar 2013 iverksatt en ekstern evaluering av direktoratet. Evalueringsrapporten skal være klar i desember 2013.

Frivillige organisasjoner

Det vises til avsnitt 81-83 i Norges 19./20. rapport. Det vises videre til Norges 19./20. rapport avsnitt 84. Avtalene med frivillige organisasjoner ble evaluert i 2011. Evalueringen viser at avtalene har styrket integreringsarbeidet overfor flyktninger og innvandrere. Omfanget av organisasjonenes arbeid har økt i løpet av avtaleperioden, og organisasjonene arbeider mer målrettet og systematisk enn tidligere. Evalueringen peker også på utfordringer med å nå målsettingen om å få flere frivillige og tillitsvalgte med innvandrerbakgrunn inn i organisasjonene.

Egenorganiserte

Regjeringen gir tilskudd til en rekke egenorganiserte grupper, bl.a. til organisasjoner som har integrering og likestilling som viktig del av sitt arbeid. Egenorganiserte møter arbeidsministeren og andre statsråder i kontaktutvalget mellom regjeringen og representanter for sosialt og økonomisk vanskeligstilte tre til fire ganger årlig.

Norsk senter for menneskerettigheter

Det vises til ”common core” dokumentet avsnittene 130 – 134.

Artikkel 3

Segregering. Viser til Artikkel 5 I nummer 5(Utdanning) og 6 (Retten til deltakelse i kulturelle aktiviteter)

Artikkel 4

4A

Høyesterett avsa 30. mars 2012 en dom (inntatt i Rettstidende 2012 s. 536) som følger opp det strengere vernet mot diskriminerende ytringer som ble innført i straffeloven § 135 a ved endringslov 3. juni 2005 nr. 33. Under henvisning til forarbeidene uttalte førstvoterende at lovgiver har forutsatt at domstolene i sin praktisering av straffeloven § 135 a skal anvende en lavere straffbarhetsterskel enn den som har vært lagt til grunn i tidligere avgjørelser.

Den tiltalte i saken hadde i beruset tilstand fremsatt rasistiske uttalelser overfor en dørvakt på et utested, med det formål å nedverdige dørvakten og underkjenne hans egnethet i yrket på grunnlag av hudfargen. Beskyldningene besto blant annet i gjentatte utrop som «jævla neger» og «jævla svarting». Høyesterett fremhevet at ytringene var fremsatt i en sammenheng hvor yrkesutøveren er avhengig av respekt fra gjester og publikum, og anså situasjonen for å være uten tilknytning til verdier beskyttet av ytringsfrihet. Utsagnene ble derfor ansett for å nyte et beskjedent grunnlovsværn – om noe vern overhodet vurdert opp mot diskrimineringsvernet. Den tiltalte ble følgelig dømt for overtredelse av straffeloven § 135 a.

Artikkel 5

5 I A nummer 2

Rundskriv nr. 1/2013 fra Riksadvokaten om saksbehandling

I rundskriv nr. 1/2013, 27. februar 2013 fra Riksadvokaten vedrørende mål og prioriteringer for saksbehandling av politiet og påtalemyndigheten, heter det at forbrytelser som er rasistisk motivert skal prioriteres uavhengig av alvorlighetsgrad. I rundskrivet uttales det videre: "Vold og overgrep som rammer personer med utgangspunkt i deres trosbekjennelse, hudfarge, nasjonale eller etniske opprinnelse, seksuelle legning, leveform eller orientering, såkalt hatkriminalitet, skal vies særskilt oppmerksomhet. Vold som retter seg mot personer eller grupper på grunn av hvem de eller hvordan de ser ut, rammer ikke bare det enkelte offer, men skaper redsel og utrygghet hos alle med samme bakgrunn og skal derfor håndteres med stort alvor av politiet".

5 I B nummer 1-3

Krisesentertilbudet

I 2011 var det til sammen 48 krisesentertilbud i Norge. Stortinget vedtok i juni 2009 Lov om kommunale krisesentertilbud (krisesenterlova). Loven trådte i kraft 1. januar 2010. Formålet med krisesenterloven er å sikre et godt og helhetlig hjelpetilbud til kvinner, menn og barn som er utsatt for vold eller trusler om vold i nære relasjoner. Loven pålegger kommunene å sørge for et krisesentertilbud til disse gruppene der de kan få rådgivning og et trygt, midlertidig botilbud. Enkeltpersoner skal kunne henvende seg til krisesentertilbudene uten avtale eller henvisning.

1974 personer overnattet på krisesentrene i 2011. 79 av disse var menn. I tillegg oppholdt 1725 barn seg på et krisesenter i 2011. 62 prosent av beboerne hadde innvandrerbakgrunn. 48 av mennene hadde utenlandsk opprinnelse. 25 prosent av innvandrerne rapporterte om en overgriper uten innvandrerbakgrunn. I henhold til krisesenterlova § 3 skal kommunen skal sørge for at brukere får tilgang til kvalifisert tolk dersom det er nødvendig for at de skal få et fullgodt tilbud. Kommunen skal sørge for rutiner for kvalitetssikring, bestilling og betaling av tolketjenester.

Handlingsplaner og Stortingsmelding om vold i nære relasjoner

Handlingsplanen mot vold i nære relasjoner (2008-2011) «Vendepunkt» inneholdt flere tiltak rettet direkte mot kvinner med etnisk minoritetsbakgrunn, herunder utvikling av en brosjyre som fokuserer på de juridiske rettighetene til kvinner som er utsatt for vold i nære relasjoner. Brosjyren har blitt publisert på åtte språk. Flere tiltak er også iverksatt for å bedre kompetansen vedrørende kvinner med etnisk minoritetsbakgrunn på krisesentrene. Handlingsplanen har blitt fulgt opp med en ny handlingsplan for 2012, og det vil bli lagt fram en Stortingsmelding om vold i nære relasjoner våren 2013, etterfulgt av en ny handlingsplan for 2014-2017. Både i handlingsplanen og Stortingsmeldingen understrekes viktigheten av kunnskap og inkludering av kvinner med etnisk minoritetsbakgrunn.

Handlingsplan om kjønnslemlestelse

Gjennom Handlingsplan mot kjønnslemlestelse (2008-2011) er mange tilbud blitt etablert som skal bidra til å forebygge kjønnslemlestelse og sikre at de som har behov for hjelp får dette. I 2012 la regjeringen frem Handlingsplaner mot tvangsekteskap og kjønnslemlestelse (2012), som bl.a. innebar en styrking av det forebyggende arbeidet mot kjønnslemlestelse i skolen, på utenriksstasjoner og i det tverretatlige samarbeidet i offentlig sektor. På bakgrunn av evalueringer av tidligere handlingsplaner, erfaringer fra hjelpeapparatet og innspill fra frivillige organisasjoner, la regjeringen i februar 2013 frem Handlingsplan mot tvangsekteskap, kjønnslemlestelse og alvorlige begrensninger av unges frihet (2013-2016). Planen inneholder 22 nye og videreførte tiltak. Tiltakene er fordelt på tre hovedområder:

Forebyggende arbeid, God offentlig hjelp gjennom økt kunnskap og samarbeid, og Forskning og metodeutvikling.

Politidirektoratets bevisstgjøringsprogram

Politidirektoratet startet i 2008 prosjektet "Bevissthet og trygghet" som er et bevisstgjøringsprogram for ansatte med formål å sikre at publikums møte med politiet er trygt, rettferdig og tillitsvekkende. Programmet fokuserer på dialog, og det gjennomgås temaer som blant annet diskriminering, fordommer, stereotypier, og førsteinntrykk. Det er et formål å oppnå profesjonell oppførsel i politiet, og et forhold bygget på tillit mellom minoritetsmiljøene og politiet. Prosjektet har blitt utført i alle Oslos politidistrikt.

Politiets dialogforum

Det er etablert et dialogforum i politiet, både sentralt og lokalt. Politidirektoratet inviterer ulike innvandrersorganisasjoner til møter tre eller fire ganger i året, og flere av politidistriktene arrangerte lokale møter. Disse møtene er et viktig bidrag til å bedre integrering og inkludering av innvandrerbefolkningen. Justis- og beredskapsministeren har også jevnlig dialogmøter med representanter for ulike innvandrerorganisasjoner.

5 I B nummer 4

Rekruttering av minoriteter til fengselsvesenet

Temaet var omhandlet i Norges 19./20. rapport, avsnitt 107 til 110. Ved studiestart i januar 2013 var det 11 personer med annen etnisk opprinnelse enn norsk som startet på utdannelsen som fengselsbetjent. Kriminalomsorgens målsetting er å øke dette antallet for å øke mangfoldet blant kriminalomsorgens ansatte. Konkrete tiltak er etablert for å oppnå dette.

Hvert år inneholder tildelingsbrevene til Kriminalomsorgens utdanningssenter (KRUS) krav til antall studenter med annen språkbakgrunn enn engelsk. Kravet for opptaket i 2012 med studiestart januar 2013 var 10 %, mens kravet til antall samisktalende studenter var 2 personer.

Soningsforhold for samiske innsatte og domfelte

Kriminalomsorgens sentrale forvaltning har tatt initiativ til en gjennomgang av soningsforholdene til samiske innsatte og domfelte, og nedsatte en arbeidsgruppe i samarbeid med Sametinget om dette. Gruppen leverte sin rapport til KSF 31. desember 2011, og det ble avholdt en hørings- og samarbeidskonferanse i Karasjok mai 2012. På bakgrunn av rapporten og konferansen har KSF i samarbeid med Sametinget utarbeidet en tiltaksplan for å sikre en god og likeverdig straffegjennomføring for samer, med særlig vekt på å ivareta og utvikle språk og kultur. Tiltaksplanen

skal være gjennomført innen 2015. Det er utarbeidet en veileder om bruk av tolk i kriminalomsorgen både for når det bør brukes tolk og hvordan man bestiller og kvalitetssikrer tolketjenester.

5 I B nummer 5

Retts hjelp og domstol

Justis- og beredskapsdepartementet forvalter en pott som hvert år deles ut til ulike interesseorganisasjoner som driver med retts hjelp innen sine områder. Tildelingen skjer etter søknad. I årene 2009 - 2011 fikk Organisasjon mot offentlig diskriminering (OMOD) og Norsk organisasjon for asylsøkere (NOAS) 300 000 kr hver per år. Retts hjelpskontoret Indre Finnmark (RIF) har vært en permanent ordning siden 1997. Kontoret ble blant annet opprettet av minoritetspolitiske hensyn og besøkende kan henvende seg på samisk. Kontoret ble i årene 2009 – 2012 støttet med henholdsvis 1,4, 1,1, 1,3 og 1,35 mill. kr fra ovennevnte pott.

5 I C

Dialog og likeverdige offentlige tjenester

Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet har et særskilt samordnings- og pådriveransvar i integrerings- og inkluderingspolitikken, blant annet for å sikre likeverdige offentlige tjenester. På direktoratsnivå er det IMDi som har denne oppgaven. IMDi's arbeid med tilpasning av offentlige tjenester bygger på oppfølging av samarbeidsavtaler med etater og kommuner, og på nettverksbygging og erfaringsdeling mellom direktorater og andre aktører.

Forum for integrering og mangfold (FIM) som ble ledet av IMDi, er etter drøftinger med FIM-etatene nedlagt. Forumets arbeid videreføres i nettverket med direktørene for de ni velferdsetatene som er sentrale i arbeidet overfor innvandrerbefolkningen. Arbeidet med tilpasning av offentlige tjenester bygger på oppfølging av samarbeidsavtaler med etater og kommuner, og på nettverksbygging og erfaringsdeling mellom direktorater, kommuner og andre aktører. IMDi har sammen med Utdanningsdirektoratet blitt enige om et prinsippdokument som legger rammen for samarbeidet mellom direktoratene, samt avtalt hovedaktiviteter for 2012.

Valgdeltakelse

Det er et mål for myndighetene at valgdeltakelsen blant personer med utenlandsk opprinnelse og stemmerett i Norge skal tilsvare oppslutningen fra befolkningen som helhet. Å nå målet er en stor utfordring når innvandrerbefolkningen er i konstant vekst. SSB hevder at dersom det ikke hadde blitt tilført nye velgere hele tiden, er det nærliggende å tro at deltakelsen hadde økt (Aalandslid). Grupper med ulik landbakgrunn har store forskjeller i valgdeltakelse.

Ved Stortingsvalget i 2009 benyttet 52 prosent av innvandrere med norsk statsborgerskap stemmeretten. Det var flest som stemte blant dem som har bodd lengst i Norge. Valgdeltakelsen til innvandrere lå 24 prosentpoeng lavere enn den generelle valgdeltakelsen på 76,4 prosent. Ved lokalvalget i 2011 stemte 43 prosent av norske statsborgere som er innvandrere eller norskfødte med innvandrerforeldre. 32 prosent av de utenlandske statsborgerne med stemmerett deltok. Sammenlignet med lokalvalgene i 2003 og 2007 er det totalt sett en moderat økning i deltakelsen blant innvandrere og norskfødte med innvandrerforeldre ved valget i 2011. For befolkningen som helhet var deltakelsen på 64,5 prosent ved valget 2011. IMDi ser det som en viktig oppgave å synliggjøre nyanser og variasjon når det gjelder valgdeltakelse blant personer av utenlandsk opprinnelse og gjennomførte informasjons og mobiliseringstiltak i 2011, på oppdrag fra KRD.

5 I D nummer 1-2

Endring i utlendingeloven

Utlendingsloven § 28 Oppholdstillatelse for utlendinger som trenger beskyttelse (asyl)

Utlendingsloven § 28 første ledd bokstav a er en forkortet gjengivelse av flyktningkonvensjonen art. 1 A (2), som bl.a. angir hvilke grunnlag for forfølgelse som kan gi rett til flyktningstatus. Det er foretatt en språklig endring i bestemmelsen ved at begrepet «rase» er erstattet med «etnisitet, avstamning, hudfarge».

I forbindelse med Stortingets behandling av ny utlendingslov 2008 uttalte et flertall i Kommunal- og forvaltningskomiteen at begrepsbruken kunne gi uheldige assosiasjoner, da ordet rase kan være belastende i norsk språk. Flertallet ba Regjeringen vurdere et mer passende begrep, jf. Innst.O.nr.42 (2007-2008) s. 20.

Med bakgrunn i forarbeidene til diskrimineringsloven er ordlyden i § 28 endret til «etnisitet, avstamning, hudfarge». Endringen trådte i kraft 1. september 2012. Det understrekes at forslaget ikke er ment å innebære noen realitetsendring. Det er fortsatt flyktningkonvensjonens flyktningbegrep loven viser til, og det vil være avgjørende for tolkning av ordlyden i § 28 første ledd bokstav a.

Klagesaksutvalget

Det vises til Norges 19./20. rapport, avsnitt 132. Utvalgets rapport NOU 2010: 12 Ny klageordning for utlendingssaker har vært på alminnelig høring, og saken er nå til behandling.

Barn på flukt

Våren 2012 la Regjeringen frem stortingsmeldingen Meld. St. 27. (2011 – 2012) Barn på flukt. Barn som er involvert i migrasjon er i en særlig sårbar situasjon. Regjeringen ønsket å gi en oversikt over

gjeldende regelverk, praksis og den politikken som føres, og å fremheve særskilte utfordringer og dilemmaer på dette området. Videre ønsket Regjeringen å gi en oversikt over omfanget av barn på flukt, opprinnelsesland og situasjonen underveis på reisen, synliggjøre prioriterte områder og fremheve noen tiltak. Meldingen omhandler både enslige, mindreårige asylsøkere og barn som forlater hjemlandet sammen med sine foreldre eller andre omsorgspersoner, og den behandler blant annet hvilke rettigheter barna har mens søknaden behandles.

5 I D nummer 3

Den norske statsborgerlov

I Stortingsmeldingen ”En helhetlig integreringspolitikk” fra 2012 fremgår det at statsborgerskap for den enkelte er et mål i integreringspolitikken.

Ønsket om å styrke båndet mellom den nye borgeren og det norske samfunnet var bakgrunnen for at myndighetene i 2006 innførte frivillige statsborgerseremonier. I 2011 deltok vel 2 300 personer, eller 24,7 prosent, av dem som ble innvilget statsborgerskap samme år. Det er et mål at enda flere skal delta i seremoniene.

I forbindelse med søknad om norsk statsborgerskap finnes det særlig utfordringer knyttet til kravet om klarlagt identitet. Siden forrige rapport har regjeringen derfor endret regelverket slik at flere personer som er født i Norge eller som har kommet til Norge i ung alder, kan få klarlagt sin identitet og bli norske statsborgere. Endringene trådte i kraft 1. juli 2012.

Opplæring i norsk og samfunnskunnskap

Rett og plikt til opplæring i norsk- og samfunnskunnskap ble utvidet fra 300 til 600 timer 1. januar 2012. De som har rett og plikt til opplæring i norsk og samfunnskunnskap må ha gjennomført 600 timer opplæring for å ha krav på permanent oppholdstillatelse og norsk statsborgerskap. Etter 1. september 2013 blir det obligatorisk å gå opp til avsluttende prøver i norsk og samfunnskunnskap for de som har rett og plikt til opplæring. Det er foreløpig ikke innført prøve i samfunnskunnskap for å få norsk statsborgerskap. Det vil etter planen bli sendt et nytt forslag på høring i 2013.

Den 1. september 2012 trådte det i kraft en bestemmelse om statlig tilsyn og plikt til kommunal internkontroll med kommunenes plikter etter introduksjonsloven. Høsten 2012 ble de første prøvetilsynene gjennomført. Formålet med statlig tilsyn og internkontroll er å sikre at kommunene oppfyller de minstekrav som loven stiller, og styrke deltagerens rettsikkerhet.

Den 20. mai 2012 trådte det i kraft en bestemmelse som fastsetter at en utlending som innvilges midlertidig eller permanent oppholdstillatelse, skal få sin tillatelse dokumentert ved at det utstedes Schengen-standardisert oppholdskort (standardisert oppholdskort) med elektronisk lagret biometri.

5 I D nummer 4

Tvangsekteskap

Gjennom Handlingsplan mot tvangsekteskap (2008-2011) er mange tilbud blitt etablert som skal bidra til å forebygge tvangsekteskap og sikre at de som har behov for hjelp får dette. I 2012 la regjeringen frem Handlingsplaner mot tvangsekteskap og kjønnslemlestelse (2012), som videreførte de sentrale tiltakene. Kompetanseteamet mot tvangsekteskap og kjønnslemlestelse ble styrket med representanter for Arbeids- og velferdsdirektoratet og Helsedirektoratet, og seks regionale koordinatore ble opprettet ved Integrerings- og mangfoldsdirektoratets regionkontorer. På bakgrunn av evalueringer av tidligere handlingsplaner, erfaringer fra hjelpeapparatet og innspill fra frivillige organisasjoner, videreutviklet regjeringen innsatsen. I februar 2013 ble Handlingsplan mot tvangsekteskap, kjønnslemlestelse og alvorlige begrensninger av unges frihet (2013-2016) lagt frem. Planen inneholder 22 nye og videreførte tiltak. Tiltakene er fordelt på tre hovedområder: Forebyggende arbeid, god offentlig hjelp gjennom økt kunnskap og samarbeid, og forskning og metodeutvikling.

5 I D nummer 9

Retten til fritt å delta i fredelige sammenkomster og til foreningsfrihet

Økt oppmerksomhet om inkludering og integrering i frivillig sektor er et sentralt frivillighetspolitisk mål for regjeringen. En del frivillige organisasjoner og paraplyorganisasjonen Frivillighet Norge har tatt et særlig ansvar for å øke oppmerksomheten på denne problemstillingen. Regjeringen bidrar med midler slik at frivilligheten kan bli mer inkluderende, blant annet gjennom tilskudd til Frivillighet Norge, og gjennom tilskuddsordninger som Frifond.

Frivillighetssentraler er også viktige bidrag for en åpen og inkluderende frivillighet og som møteplass. Det eksisterer i dag omlag 380 frivillighetssentraler over hele landet. Regjeringen har i 2012 gitt tilskudd til frivillighetssentraler i kommuner og bydeler med mange innvandrere, nettopp for styrke disse som møteplass og arena for samfunnsdeltakelse.

5 I E nummer 1

Innsats for økt sysselsetting

I Meld. St.6 (2012-2013) En helhetlig integreringspolitikk – mangfold og fellesskap presenterer Regjeringen en rekke tiltak for å øke sysselsettingen blant innvandrere. En hovedutfordring er å øke sysselsettingen blant innvandrere fra land i Asia og Afrika som har kommet til Norge som flyktninger

eller som familieinnvandrere. Avsnitt 163: Rekruttering i statlig heleide virksomheter. I 2011 startet IMDi et nettverk for mangfold i de statlig heleide virksomhetene, med vekt på HR-faglig oppfølging og tilføring av kompetanse. IMDi fortsetter å dokumentere de statlig heleide virksomhetenes arbeid for å øke rekruttering av personer med innvandrerbakgrunn og for mangfold og inkludering på arbeidsplassen.

Fra 2010 skal alle landets kommuner tilby kvalifiseringsprogram til personer i yrkesaktiv alder med vesentlig nedsatt arbeids- og inntektsevne og ingen eller svært begrensede ytelser til livsopphold etter folketryktdloven eller arbeidsmarkedsloven. Deltakerne får en fast månedlig ytelse, og skal følge et individuelt tilpasset program av arbeidsrettede tiltak, opplæringstiltak, motivasjonstrening, mestringstrening, arbeidssøking mv. Deltakelse har som mål å kvalifisere til ordinært arbeid, og skal også bidra til sosial integrering. Ca. 10 000 personer har gjennomført programmet i perioden 2009-2012.

Sosial dumping av arbeidstakere

Regjeringen har vedtatt og gjennomført to handlingsplaner mot sosial dumping, i 2006 og 2008. Handlingsplanene ble evaluert av forskningsstiftelsen Fafo i 2011, og evalueringen viser at handlingsplanene har vært et vellykket grep og at tiltakene i stor grad har virket etter hensikten og ført til en bedre lønns- og arbeidsforhold i på mange områder.

5 I E nummer 2

Retten til å danne og delta i fagforeninger

Det er ikke skjedd endringer på dette området i rapporteringsperioden, bortsett fra at arbeidstvistloven (som det vises til i forrige rapport) nylig er revidert og dermed har fått ny betegnelse: The Labour Disputes Act of 2012.

5 I E nummer 4

Sosiale tjenester

Lov 18.12.2009 nr 131 om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen trådte i kraft i 2010. Loven er en videreføring av lov 13.12.1991 nr. 81 om sosiale tjenester mv. Alle som har lovlig opphold i Norge over en viss tid er omfattet av loven og har rett til sosiale tjenester, uavhengig av nasjonalitet. Personer som har kortvarig opphold i landet, for eksempel som turister eller arbeidssøkere, har begrenset rett til økonomisk stønad. Personer som har fått midlertidig opphold som offer for menneskehandel har alminnelige rettigheter, selv om deres opphold er kortvarig.

Helse- og omsorgstjenester

Kommunale helse- og omsorgstjenester og statlige spesialisthelsetjenester er basert på likhetsprinsippet, som betyr at alle landets innbyggere har lik rett til tjenester tilpasset den enkeltes behov jf kapittel 1 i pasient- og brukerrettighetsloven, kapittel 1 i lov om spesialisthelsetjenester, kapittel 1 i helseforetaksloven og kapittel 1 i lov om kommunale helse- og omsorgstjenester.

I arbeidet med å fremme likhet i tilbudet har helsemyndighetene vært opptatt av riktig prioritering av ressurser. Nasjonalt råd for kvalitet og prioritering og nasjonale prioriteringsveiledere er viktige verktøy for å oppnå dette. Veiledningssenteret som ble etablert i 2009 hjelper brukere med å finne riktig kontaktinstans i helsetjenesten. Et annet eksempel er opprettelsen av Nasjonal kompetanseenhet for minoritetshelse (NAKMI), som er et tverrfaglig organ etablert for å bidra til mer likeverdige tjenester uavhengig av språk, etnisitet eller sosiokulturell bakgrunn. NAKMI har blant annet utarbeidet en liste over punkter relatert til innvandreres helse, med tilhørende forslag til tiltak. I tillegg til forsknings og utviklingsvirksomhet deltar senteret i å spre og utveksle kunnskap innenfor og på tvers av nasjonsgrensene (eksempelvis Mighealthnet (www.nakmi.no)). Det eksisterer en egen avdeling i Helsedirektoratet med ansvar for blant annet minoritetshelse.

Helsemyndighetene har et system for å identifisere konsekvenser for den samiske befolkningen av statlige myndigheters foreslåtte handlinger. Ansvaret for å vurdere foreslåtte myndighetshandlinger på regionalt og lokalt nivå er delegert til de regionale helseforetakene, fylkesmennene og kommunene.

I samarbeid med KS og arbeidstakerforeningene gjennomfører regjeringen prosjektet *Samarbeid om etisk kompetanseheving* i helse-, sosial- og omsorgstjenestene. Formålet er å styrke den etiske kompetansen og fremme etisk refleksjon i tjenestene. Prosjektet er forankret i Stortingsmelding nr. 25 ”Mestring, muligheter og mening. Framtidas omsorgsutfordringer” og i avtalen om kvalitetsutvikling i helse- og omsorgstjenestene inngått mellom regjeringen og kommunesektoren representert ved KS. Prosjektet startet opp i 2007 og er besluttet videreført ut 2015.

I samarbeid med Nasjonalt kompetansesenter for prehospital akuttmedisin (NAKOS) har Helsedirektoratet utviklet et kurs i etikk og kulturelle holdninger for leger i akuttavdelinger. Nasjonalt kompetansesenter for legevaktsmedisin har utgitt et eget studiehefte om etikk i legevaktarbeid hvor rettigheter, plikter og kulturelle verdier tas opp. Senteret har også utviklet en egen studiemodul som inkluderer etiske handlingsregler og kulturelle holdninger for leger i legevakt.

I veilederen for turnusleger vektlegges enda sterkere enn tidligere etiske problemstillinger for bl.a. å forebygge diskriminerende holdninger og atferd hos turnusleger. HOD ga i tildelingsbrevet til

Fylkesmennene 2009 i oppdrag å prioritere dette arbeidet. Helsedirektoratet har i tillegg hatt temaet opp på flere møter med Fylkesmennene.

I oppdragsdokumentet til Helse Nord regionalt helseforetak har det gjennom flere år blitt stilt krav om oppfyllelse av samiske pasienters rettigheter. Senest i oppdragsdokumentet for 2013 er dette understreket: ”Samiske pasienters rett og behov for tilrettelagte tjenester må etterspørres og synliggjøres fra planleggingsfasen, gjennom utredningsfasen, og når beslutninger tas”.

For å sikre likeverdige helsetjenester til den samiske befolkningen fikk Helse Nord i Oppdragsdokument for 2010 i oppgave å igangsette en utredning om behov for og forbruk av spesialisthelsetjenester hos den samiske befolkningen. Utredningen må vurdere videre behov og tilknytning for spesialisthelsetjenestetilbudet til den samiske befolkningen. Utredningen skal også inkludere rehabilitering og habiliteringsfeltet”.

Som svar på oppdraget har Helse Nord foretatt en analyse av 8 kommuner omfattet av samisk språklov sammenlignet med elleve kystkommuner som tradisjonelt har en meget liten samisk befolkning. I følge rapporten er det grunn til å anta at kommunene under forvaltningsområdet for samisk språklov har en likeverdig spesialisthelsetjeneste som andre tilsvarende kommuner i Helse Nord. Rapporten konkluderer med at forskjellen i påvisning av brystkreft i det nasjonale screeningprogrammet bør utredes videre. Likeledes bør den kortere liggetiden i psykiatrisk sykehus blant samiske menn følges opp, heter det i rapporten.

På bakgrunn av styringskrav fra departementet om å sikre nødvendig språk- og kulturkompetanse, opplyser Helse Nord i årlig melding for 2011 at

”alle helseforetakene har iverksatt tiltak for å sikre nødvendig språk- og kulturkompetanse i AMK-sentralene. Alle AMK-sentralene benytter tolketjeneste ved behov. Alle AMK-sentraler har gjennomført kurs for å oppnå økt forståelse og kulturkompetanse. Dette er også tema på AMK kurs. [...] AMK Kirkenes, som har en særlig utfordring knyttet til samisktalende, setter ambulansepersonell/AMK i konferanse med samisktalende tjenester ved behov.

5 I E nummer 5

Skole og utdanning

Godkjenningsordningene for utenlandsk utdanning

Godkjenningsordningene for utenlandsk utdanning skal sikre at personer med utenlandsk utdanning har den nødvendige kompetansen som kreves i Norge for yrket de skal virke i, eller for å kunne studere videre. Etterspørselen etter godkjenning av høyere utdanning øker, og Regjeringen har derfor

de siste årene satt i gang flere ulike tiltak for å sikre at systemet for godkjenning er effektivt, brukervennlig og pålitelig. I Meld. St.6 (2012-2013) En helhetlig integreringspolitikk – mangfold og fellesskap varsler Regjeringen en handlingsplan for bedre bruk av innvandrernes kompetanse.

Resultater i introduksjonsprogrammet

Statistisk sentralbyrå publiserer en monitor for deltagere i introduksjonsprogrammet (for informasjon om introduksjonsprogrammet, se beskrivelsen i Norges 17/18 rapport, §§ 36-44). I løpet av 2011 deltok 12 800 personer i introduksjonsprogrammet for nyankomne innvandrere.

Språkopplæring

I 2007 ble det innført et forsøk med gratis kjernetid i barnehage for alle fire- og femåringer i visse områder i Oslo med en høy andel minoritetsspråklige barn. Forsøket er også nå utvidet til områder i to andre større byer (Bergen og Drammen). Formålet med forsøksordningen er å forberede barna på skolestart, bedre norskkunnskapene for minoritetsspråklige barn og bidra til sosialiseringen generelt. Midlene skal også brukes til tiltak rettet mot foresatte med innvandrerbakgrunn, særlig mødre, slik at de kan tilbys norskundervisning. I 2013 er det til sammen satt av 72 mill. kroner til dette tiltaket.

Fra 2012 er det satt av 10 mill. kroner til et helhetlig skoleutviklingsprogram som skal bedre læringsresultatene på noen av de mest utfordrende skolene i noen av de utsatte områdene i Oslo.

Lovendringen om innføringstilbud som ble vedtatt i juni 2012 og trådte i kraft fra august 2012. Forslaget åpner for at opplæring for nyankomne minoritetsspråklige elever blir bedre og mer tilpasset og at overgangen til ordinær opplæring i norsk skole går bedre. På sikt vil dette også kunne bidra til å redusere frafall.

Strategier for å øke rekruttering av mennesker med innvandrerbakgrunn til høyere utdanning

Vi viser til punktene 280-291 i Norges 19./20. periodiske rapport. Å rekruttere studenter med innvandrerbakgrunn til et bredt spekter av høyere utdannelser er et generelt mål. Voksne med innvandrerbakgrunn informeres om studiemulighetene.

I april 2012 undertegnet partene i arbeidslivet og kunnskapsministeren en samfunnskontrakt for å skaffe flere lære plasser. Det er grunn til å tro at elever med kort botid i Norge har særlige vanskeligheter med å skaffe lærekontrakt. Regjeringen har bestemt at det skal bevilges et ekstra tilskudd for å stimulere bedrifter til å ta inn lærlinger med manglende norskferdigheter og kort botid i Norge.

Særskilte opplæringstilbud for nyankomne minoritetsspråklige elever

Minoritetsspråklige barn som kommer til landet etter at de har nådd skolealder forventes å følge ordnær opplæring etter relativt kort tid. For å sikre et godt læringsutbytte for den enkelte elev er det viktig med tidlig innsats overfor nyankomne elever. Fra august 2012 åpnet opplæringsloven for at kommunene skal kunne opprette særskilte opplæringstilbud for nyankomne minoritetsspråklige elever.

Mangfold og mestring

Vi viser til Norges 19. og 20 rapport, punkt 206. I 2008 ble det opprettet et utvalg som skulle gjennomgå opplæringstilbudet til minoritetsspråklige barn, ungdom og voksne i Norge. Utvalget leverte en NOU i 2010, og flere tiltaksforslag herfra ble fulgt opp i stortingsmeldingen En helhetlig integreringspolitikk. Mangfold og fellesskap. Regjeringen ønsker å øke deltakelsen i barnehage for de yngste barna, sikre tilpasset opplæring og et godt læringsutbytte for alle i grunnskole og videregående opplæring, hindre frafall i videregående opplæring og sikre at voksne som trenger det, får et opplæringstilbud tilpasset sitt behov.

Prosjektet Romanifolket – fra barn til voksen

Prosjektet Romanifolket – fra barn til voksen ble avsluttet i 2009. Oppfølgingen av prosjektet skjer i regi av Nasjonalt senter for flerkulturell opplæring. Det arbeides med å etablere varige tiltak, bl.a. med å bidra med synliggjøring av taternes kultur i barnehage og skole, samt utvikle informasjon/informasjonsmateriell.

Samiske læremidler

Sametinget har ansvar for utvikling og produksjon av samiske læremidler og har laget en strategiplan, som ligger til grunn for arbeidet. I tillegg har Sametinget og IKT i utdanningen arbeidet med et prosjekt om en samisk læremiddelportal for samisk. Videreføring av portalen er nå til vurdering.

5 I E nummer 6

Retten til deltakelse i kulturelle aktiviteter

Tilskuddsordningen Barne- og ungdomstiltak i større bysamfunn har som mål å bedre oppvekst- og levekår for barn og unge i større bysamfunn, hvor flest barn og unge med innvandrerbakgrunn bor. Kulturdepartementet har styrket denne ordningen gjennom et eget program slik at flere barn og unge får muligheter til å delta i kultur- og fritidsaktiviteter, jf. Meld. St. 10 (2011–2012) Kultur, inkludering og deltaking.

International Research Institute of Stavanger (IRIS) har foretatt en gjennomgang av tilskuddsordningen Inkludering i idrettslag for Kulturdepartementet. Resultatet som er presentert i IRIS rapport 2011/066, viser at måloppnåelsen for ordningen på aggregert plan er betydelig. IRIS peker på at en viktig måloppnåelse er at en større del av idrettsbevegelsen nå engasjerer seg i problematikk knyttet til inkludering og integrering. I 2012 ble det avsatt 8,5 mill. kroner til ordningen. Andre tiltak er tilskuddet til bygging av idrettsanlegg.

5 II A nummer 1 og 2

Se 5 I D nummer 1-2

5 II A nummer 4

Det vises til ”common core” dokumentet artiklene 252-255.

5 II A nummer 6

Kjønnsdimensjoner ved etnisk diskriminering

Undersøkelsen Diskrimineringens omfang og årsaker (ISF 2012-1) viser at det er forskjeller i diskrimineringsrate for kvinner og menn: Det å ha utenlandsklingende navn reduserer sannsynligheten for å bli innkalt til jobbintervju med 16 prosent for kvinner og 37,4 prosent for menn. Generelt sett, opplever kvinner med minoritetsbakgrunn mindre diskriminering enn menn. En årsak kan være at kvinner med minoritetsbakgrunn deltar mindre på sentrale sosiale arenaer enn menn. En rapport fra Statistisk sentralbyrå fra 2010 viser at det er store forskjeller i levekår mellom innvandrerkvinner og innvandremenn.

Hva gjør Norge?

Integrering av kjønnslikestilling i politikkutvikling

En sentral strategi i norsk likestillingspolitikk er å integrere likestillingsperspektivet i all politikkutforming både på sentralt, regionalt og lokalt nivå. For regjeringens arbeid gjelder strategien om sektoransvar for likestilling.

Likestillingsloven gir et vern mot diskriminering på grunn av kjønn. Regjeringen la i 2011 frem en ny handlingsplan for likestilling mellom kjønnene, Likestilling 2014. Planen gjelder for perioden 2011-2014 og har mål og tiltak for likestilling på alle samfunnsområder. Planen omhandler også kjønnslikestilling i lys av etnisitet, seksuell orientering og funksjonsnedsettelse. Den adresserer spesifikke utfordringer for kvinner og menn med minoritetsbakgrunn. De fleste tiltakene retter seg mot befolkningen som helhet. Enkelte tiltak er rettet direkte inn mot minoritetsbefolkningen. Dette gjelder blant annet et tiltak for rettighetsinformasjon til kvinner med innvandrerbakgrunn og regionale

konferanser for og med menn og gutter med minoritetsbakgrunn, hvor temaet var hvordan menn kan bidra til inkludering og likestilling i praksis. I tillegg er det for første gang blitt gjennomført en konferanse om likestilling i samisk kontekst og med et spesielt fokus på mannsrollen.

Betydningen av det flerdimensjonale perspektivet anerkjennes av den norske regjeringen. For eksempel ble det nedsatt et utvalg som skulle gi innspill til hvordan livsløp, etnisitet og klasse bør inkluderes i kjønnslikestillingspolitikken. Utvalget har drøftet det prinsipielle utgangspunktet for likestillingspolitikken, kartlagt likestillingsstatus på viktige levekårsområder og anbefalt nye innsatser. Analyser og anbefalinger har et flerdimensjonalt perspektiv og vektlegger kjønn i samvirke med etnisk minoritetsbakgrunn, sosial klasse og alder. Utredningen vil bli fulgt opp med en melding til Stortinget.

Det gis støtte til en stilling ved Gáldu Kompetansesenter for urfolks rettigheter for å arbeide med kjønnslikestilling, og ikke-diskriminering i samiske områder.

5 II B-C

Diskriminering på flere grunnlag

Lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (LHBT)

Regjeringen etablerte i 2011 et nasjonalt kunnskapssenter om seksuell orientering og kjønnsidentitet knyttet til Barne-, ungdoms og familiedirektoratet. Senteret skal støtte sektorenes innsats på feltet og samle og spre informasjon om forskning og god praksis fra Norge og utlandet.

Innsatsen fra frivillige organisasjoner har stor betydning både for bedringen i lhbt-personers rettigheter. Etableringen og utviklingen av organisasjonen Skeiv Verden (Queer World) har bidratt sterkt til synliggjøring av de spesielle utfordringene blant lhbt-personer med innvandrerbakgrunn og til at også denne gruppen nå har fått en trygg sosial arena der de kan møte andre som er i en liknende situasjon. Som del av gjennomføringen av regjeringens handlingsplan Bedre livskvalitet for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (LHBT) skal det i 2013 gjennomføres et eget prosjekt for å kartlegge forholdene blant lhbt-personer med innvandrerbakgrunn.

Utlendingslovens § 28 Oppholdstillatelse for utlendinger som trenger beskyttelse (asyl) omfatter søknader om beskyttelse der søkeren er lesbisk, homofil, bifil, trans- eller intersex-person (LHBTI) og anfører risiko for forfølgelse av den grunn.

I instruks GI-07 av 29. juni 2012 har Justis- og beredskapsdepartementet instruert Utlendingsdirektoratet (UDI) om behandlingen av slike asylsøknader. Av instruksen følger blant annet at utlendingsmyndighetene ikke kan forvente, kreve eller legge til grunn at slike søkere ved retur vil tilpasse seg sosiale, kulturelle og lovfestede normer i det offentlige rom, eller skjule sin seksuelle identitet, for å unngå forfølgelse. De generelle retningslinjene for asylsaker som gjelder kjønnsrelatert forfølgelse er oppdatert. Instruksen og retningslinjene skal bidra til ytterligere å synliggjøre og styrke rettsvernet til asylsøkere som mener seg forfulgt på grunn av sin seksuelle orientering eller kjønnsidentitet. Utlendingsmyndighetene skal sikre en kjønns sensitiv tilnærming på alle stadier av saksbehandlingen.

Artikkel 6

Økt bevissthet på Norge som flerkulturelt samfunn i domstolene er pekt ut som satsingsområde i kompetansestrategien for domstolene og Domstoladministrasjonen for 2010-2015.

Bruk av tolk inngår som permanent del av startkurset for dommere, og saksbehandlere i domstolene tilbys opplæring i bestilling av tolk og bruk av tolk ved fremmøteforkynning. I 2013 vil det bli arrangert to seminarer kalt "Rettsikkerhet i et flerkulturelt samfunn". Domstoladministrasjonen er videre i gang med å utvikle en modell for lokal opplæring i domstolene som omhandler domstolene og møtet med det flerkulturelle samfunnet.

Det bemerkes avslutningsvis at styrkingen av fornærmedes rettigheter i straffeprosesslovgivningen de siste årene bidrar til at både domstolene og påtalemyndigheten er bedre i stand til å ivareta også interessene til grupper av fornærmede med flerkulturell bakgrunn.

6A nummer 4

ROM /taternes kulturelle fond

Det vises til Norges 19./20. rapport, avsnitt 256. Stiftelsen har nå fungert i over 5 år, og antallet organisasjoner som har representanter i styret, har økt fra 2 til 4. Stiftelsen har så langt tildelt over 5,2 mill kroner til i underkant av 100 forskjellige prosjekter. I 2013 vil stiftelsens vedtekter bli gjennomgått med sikte på å redusere bruken av midler til administrative formål.

Artikkel 7

7A nummer 1

Lærerutdanning

Vi viser til Norges 19. og 20 rapport, punkt 280. Alle lærerutdanninger gjennomgås nå med sikte på å styrke behovene i dagens barnehage og grunnsopplæring. I løpet av 2010-2013 vil det være fastsatt nye

nasjonale rammeplaner for samtlige lærerutdanninger. I en overordnet forskrift er fastsatt krav til kandidatens læringsutbytte ved bestått utdanning. Blant kravene er kompetanse til arbeid med flerspråklighet og flerkulturelle perspektiver i en skole med stort elevmangfold.

GNIST er en statlig finansiert rekrutteringskampanje for å rekruttere flere til å søke lærerutdanningene. I tillegg til en breddekampanje, vil man i 2013 ha et særlig fokus på og målrettede tiltak for å rekruttere flere personer med innvandrerbakgrunn til lærerutdanningene.

I 2011 tildelte regjeringen ekstra ressurser til utdanning av tospråklige lærere til fire høyere utdanningsinstitusjoner. Flerkulturell pedagogikk og andrespråksdidaktikk skal ivaretas i de nye lærerutdanningene.

7A nummer 2

Skolens arbeid mot rasisme og antisemittisme

I Kunnskapsløftets kompetansemål og læreplaner er menneskerettigheter, rasisme og antisemittisme allerede godt forankret, men KD erkjenner at det kan være behov for å styrke lærernes kompetanse. Kunnskapsdepartementet er derfor i ferd med å utvikle et helhetlig opplegg for skolens arbeid mot antisemittisme og rasisme, blant annet på bakgrunn av anbefalinger i rapporten Det kan skje igjen. HL- senteret, Det europeiske Wergelandsenteret og Institutt for lærerutdanning og skoleforskning ved Universitetet i Oslo (ILS), har på oppdrag fra Utdanningsdirektoratet utviklet et treårig opplæringstilbud for lærere, skoleledere og elever på ungdomstrinnet, for å forebygge antisemittisme, rasisme og udemokratiske holdninger. Opplæringstilbudet heter ”Demokratisk beredskap mot rasisme, antisemittisme og udemokratiske holdninger i skolen (Dembra)”, og vil starte opp med en pilot i Oslo-skolen høsten 2013. Hensikten er å styrke den demokratiske beredskapen og bidra til økt demokratisk og inkluderende samhandling i hele skolen. Gjennom dette prosjektet vil lærere og skoleledere blant annet kunne bli tryggere på å bistå i konfliktløsning mellom ulike elevgrupper. Prosjektet må sees som en del av Utdanningsdirektoratet helhetlige, femårige satsing med å skape et bedre læringsmiljø (Bedre læringsmiljø 2009-2014).

7B nummer 1

En inkluderende kultursektor

Meld St.10 (2011-2012) Kultur, inkludering og deltaking har som målsetting å bidra til en inkluderende kultursektor. En inkluderende kultursektor er en sektor der alle har like muligheter til deltaking og til å utvikle sine skapende ressurser, uavhengig av faktorer som sosioøkonomisk-, kulturell- eller religiøs bakgrunn eller funksjonsevne.

Det sentrale tiltaket i meldinga knytter seg til styrking av styringsdialogen med offentlig finansierte kulturinstitusjoner og aktører. Kulturdepartementet vil legge stor vekt på systematisk oppfølging av institusjonenes arbeid med inkludering og mangfold.

7 B nummer 2

Gáldu

Det vises til Norges 19./20. rapport, avsnitt 291. Gáldu ble evaluert i en ekstern rapport i 2012. Rapporten påpekte blant annet at det foreligger et behov for å tydeliggjøre hva som er senterets oppdrag, samt å utvikle konkrete mål og indikatorer for måloppnåelse. Den videre oppfølgingen av evalueringsrapporten er til vurdering i regjeringen.

7 B nummer 3

Minoritetsspråk

Det vises til Norges 19./20. rapport, avsnitt 294 - 295 og Norges femte periodiske rapport om gjennomføringen av Europeisk pakt om regions- eller minoritetsspråk (Språkpakten), som ble avgitt desember 2011. Samisk (nordsamisk, lulesamisk, sørsamisk), kvensk, romani og romanes vernet gjennom pakten. Rapporten angir en rekke tiltak for videre arbeid med styrking av de ulike minoritetsspråkene, som en oppfølging av anbefalingene fra ministerkomiteen. Det vises til Handlingsplan for samiske språk, som er nærmere omtalt under anbefalingene fra Rasediskrimineringskomiteen (anbefaling 18).

Språkrådet arbeider med alle språk i Norge, også minoritetsspråk. Staben i språkrådet er nylig styrket med en medarbeider som særlig arbeider med nasjonale minoriteters språk. I forbindelse med at 2013 er nasjonalt språkåret i Norge, gir departementene tilskudd til ulike minoritetsspråkprosjekter, blant annet i regi av til kvenske språksentre i Troms og Finnmark.

Samisk språknemnds mandat løp ut desember 2011. For å sikre fortsatt nordisk språksamarbeid, vedtok Samisk parlamentarisk råd (representanter for sametingene i Finland, Sverige og Norge) i juni 2012 å igangsette et prosjekt for å opprette et nordisk ressurscenter for samiske språk – Sámi giellagáldu. Prosjektperioden er på 1 ½ år fra januar 2013 til juni 2014. Senteret skal arbeide med utvikling av samiske språk, terminologi, språkrøkt og informasjon til publikum om språkfaglige spørsmål. Målet er å bygge opp et godt samarbeidsforum for de ulike samiske språkene.

Anbefaling nr. 6 Statistikk

Samtidig som komiteen setter pris på opplysningene som delegasjonen ga i sin muntlige presentasjon, gjentar komiteen sin bekymring når det gjelder mangelen på data om befolkningens etniske

sammensetning i den statlige parts rapport. Komiteen anbefaler at den statlige parten fremlegger oppdaterte opplysninger om befolkningens etniske sammensetning i samsvar med avsnitt 10 og 12 i retningslinjene for rapportering (CERD/C/2007/1) og dens generelle anbefaling 8 (1990) om selvidentifisering med bestemte rasemessige eller etniske grupper.

Statistikk over etniske grupper

Statistisk sentralbyrå har ingen data om befolkningens etniske sammensetning utover den statistikken som lages basert på fødeland og statsborgerskap. Både den norske befolkningsstatistikken og de tiårige folke- og boligtellingerne er basert på registerinformasjon. Den viktigste kilden er Det sentrale folkeregisteret. Her vil alle som er bosatt i Norge i mer enn 6 måneder eller har som intensjon om å bo i Norge i minst 6 måneder, være registrert. Alle etniske grupper som oppfyller disse betingelser vil være registrert i folkeregisteret, men det vil ikke være mulig å identifisere dem som enkeltgrupper utover hva som er mulig basert på fødeland.

Samisk statistikk

Statistisk sentralbyrå har de senere årene utviklet god statistikk over samer. De utgir annet hvert år publikasjonen Samisk statistikk som bl.a. inneholder tabeller over befolkning, utdanning, språk og arbeidsliv. Publikasjonen ble første gang utgitt på Samefolkets dag 6. februar 2006. Deretter er publikasjonen utgitt på samme dato i 2008, 2010 og 2012. Publikasjonen utgis også på engelsk.

Det kan også nevnes at det er etablert en Analysegruppe for samisk statistikk som er et statlig utvalg hvor bl.a. Statistisk sentralbyrå er representert. Dette utvalget utgir hvert år en publikasjon som heter "Samiske tall forteller". Publikasjonene inneholder artikler som dekker et bredt felt av samenes samfunn. Så langt er det laget fem utgaver av Samiske tall forteller, første gang i 2008.

Statistikk over nasjonale minoriteter

I Norge er følgende grupper anerkjent som nasjonale minoriteter, etter Europarådets rammekonvensjon om beskyttelse av nasjonale minoriteter: Jøder, kvener/norskfinner, skogfinner, romanifolket/tatere og rom. Det utarbeides i dag ingen statistikk på etnisk grunnlag, jf. personvernloven § 2 om sensitive opplysninger. Flere av de nasjonale minoritetene har, på bakgrunn av tidligere tiders misbruk av etnisk registrering, uttrykt sterk skepsis mot alle former for registrering og kartlegging på etnisk grunnlag.

Anbefaling nr. 7 Inkorporering av konvensjonen

Samtidig som komiteen noterer seg den statlige partens argumenter når det gjelder dens valg om ikke å inkorporere konvensjonen i nasjonal rett gjennom menneskerettsloven av 1999 på linje med andre

viktige traktater om menneskerettigheter, gjentar komiteen viktigheten av å gi forrang til konvensjonen når det foreligger strid med nasjonal lov (artiklene 1 og 2). Komiteen inviterer den statlige parten til å overveie å inkorporere konvensjonen i den nasjonale rettsordenen på et høyere nivå gjennom menneskerettsloven av 1999.

Under forberedelse av lov om 19. juni 2009 nr. 80 om inkorporering av kvinnediskrimineringskonvensjonen i menneskerettighetsloven ble spørsmålet om inkorporering av andre menneskerettighetskonvensjoner, herunder rasediskrimineringskonvensjonen, drøftet. Det ble bestemt ikke å ta andre konvensjoner inn i menneskerettighetsloven, jf. Ot. prp. nr. 93 (2008-2009) punkt 6.2.3. Begrunnelsen var at bare utpreget generelle menneskerettighetskonvensjoner, og ikke mer spesielle konvensjoner, bør inntas i menneskerettighetsloven. Departementet har merket seg anbefalingen fra rasediskrimineringskomiteen og de nasjonale høringsuttalelser som støtter anbefalingen. Departementet fastholder imidlertid vurderingen fra 2009.

Anbefaling nr. 8 Diskrimineringsgrunnlag

Komiteen er bekymret for at den påtenkte endringen av diskrimineringsloven ikke gjenspeiler alle diskrimineringsgrunnlagene i konvensjonenes artikkel 1, herunder diskriminering på grunn av rase og hudfarge. Komiteen er også bekymret for at språk ikke er tatt med som diskrimineringsgrunnlag (art. 1). Komiteen anbefaler at diskrimineringsloven endres for å sikre forbud mot alle diskrimineringsgrunnlagene i konvensjonens artikkel 1.

Diskrimineringsloven (lov 3. juni 2005 nr. 33 om forbud mot diskriminering på grunn av etnisitet, religion mv.) forbyr diskriminering på grunn av etnisitet, nasjonal opprinnelse, avstamning, hudfarge, språk, religion og livssyn.

Regjeringen viderefører særlovene vi i dag har på likestillings- og diskrimineringsområdet. Det er også besluttet at det skal lages en helt ny lov mot diskriminering på grunn av seksuell orientering. Det arbeides nå med hvordan reglene i de ulike lovene kan gjøres mer like. Dette innebærer at det ikke legges opp til endringer i diskrimineringslovens diskrimineringsgrunnlag, og at hudfarge og språk fortsatt vil være med i oppregningen.

I forarbeidene til diskrimineringsloven (Ot.prp. nr. 33 (2004-2005)) vurderte Kommunal- og regionaldepartementet om begrepet rase burde tas inn som diskrimineringsgrunnlag i loven. Departementets vurdering var at begrepet rase ikke bør brukes. Begrunnelsen var at et viktig tiltak for å bekjempe rasisme, er å bli kvitt forestillingen om at mennesker kan deles inn i ulike raser, som det ikke finnes vitenskapelig belegg for eksistensen av. Departementet mente at et forbud mot

diskriminering på grunn av etnisitet, nasjonal opprinnelse, hudfarge, språk, avstamning, religion og livssyn klart nok vil ramme det som ville kunne betegnes som diskriminering på grunn av rase. Departementet så derfor ikke behov for å ta med begrepet rase i loven. Stortinget sluttet seg til denne vurderingen.

Anbefaling nr. 9 Dialog og tiltak mot diskriminering

Komiteen er bekymret for situasjonen for innvandrere, personer med innvandrerbakgrunn, asylsøkere og flyktninger når det gjelder diskriminering mot dem med hensyn til tilgang til offentlige tjenester, bolig, arbeidsmarkedet og helsetjenester, og særlig tilfredsstillende somatisk og psykiatrisk helsetjeneste for traumatiserte flyktninger og asylsøkere. Komiteen er også bekymret over frafallsprosenten for elever med immigrantbakgrunn, herunder fra videregående skole (art. 4, 5 og 6). I lys av komiteens generelle anbefaling nr. 30 (2004) om ikke-borgere, oppfordrer komiteen den statlige parten til regelmessige konsultasjoner med de berørte grupper og lokalsamfunn og til å iverksette tiltak mot den diskrimineringen de møter, herunder når det gjelder tilgang til offentlige tjenester, bolig, utdanning, arbeidsmarkedet og helsetjenester, herunder ytelse av spesialiserte tjenester innen mental og fysisk helse for traumatiserte flyktninger og asylsøkere. Komiteen inviterer den statlige parten til å vurdere å gjenåpne Psykososialt senter for traumatiserte flyktninger. Komiteen anbefaler også at den statlige parten setter av økte økonomiske ressurser til opplæring av lærere for et multikulturelt utdanningsmiljø. Den statlige parten bør også ta de nødvendige skritt for å sikre at personer med innvandrerbakgrunn har tilgang til stillinger i de øvre sjikt av myndighetsapparatet, academia og næringslivet.

Dialog

Regjeringen er opptatt av å ha kontakt med ulike grupper og miljøer i innvandrerbefolkningen i form av dialogmøter og andre kontaktpunkter. Dialogmøter kan gi tilgang til andre synspunkter enn de som når fram i formelle fora.

Forbud mot diskriminering

Diskrimineringslovens formål er å fremme likestilling, sikre like muligheter og rettigheter og å hindre diskriminering på grunn av etnisitet, nasjonal opprinnelse, avstamning, hudfarge, språk, religion og livssyn. Loven gjelder på alle samfunnsområder, unntatt familieliv og personlige forhold. Det er også et unntak for handlinger og aktiviteter i regi av trossamfunn. Diskrimineringsloven forbyr både direkte og indirekte diskriminering. Loven har også bestemmelser om forbud mot trakassering, forbud mot instruks om å diskriminere eller trakassere, forbud mot gjengjeldelse og forbud mot medvirkning. I tillegg har loven bestemmelser om positiv særbehandling. Personer som opplever å bli utsatt for

diskriminering kan klage saken inn for Likestillings- og diskrimineringsombudet, som håndhever loven. Uttalelser fra Ombudet kan klages inn for Likestillings- og diskrimineringsnemnda.

Pågående prosess pr. 13.03.2013, må oppdateres på et senere tidspunkt.

Plikt til aktivt likestillingsarbeid

Fra 1. januar 2009 er det innført en aktivitets- og rapporteringsplikt i diskrimineringsloven.

Aktivitetsplikten pålegger offentlige myndigheter å arbeide aktivt, målrettet og planmessig for å fremme lovens formål. Plikten gjelder også arbeidsgivere i privat sektor som jevnlig sysselsetter mer enn 50 ansatte, og alle arbeidsgivere i offentlig sektor. Arbeidslivets organisasjoner har tilsvarende aktivitetsplikt innenfor sine virkefelt. Aktivitetsplikten for arbeidsgivere omfatter blant annet lønns- og arbeidsvilkår, forfremmelse, utviklingsmuligheter og beskyttelse mot trakassering. Virksomhetene skal redegjøre for planlagte og iverksatte tiltak i årsberetning eller årsbudsjett.

Pågående prosess pr. 13.03.2013, må oppdateres på et senere tidspunkt

IMDi utarbeider årlige statusrapporter for virksomhetenes arbeid for økt rekruttering og mangfold på arbeidsplassen. www.mangfoldsportalen.no gir informasjon og veiledning om rekruttering av personer med innvandrerbakgrunn og mangfoldsarbeid på arbeidsplassen. Portalen retter seg mot arbeidsgivere, tillitsvalgte og HR-ansvarlige i offentlig og privat sektor.

Psykososialt senter for flyktninger

Fra 2004 til 2008 ble Psykososialt senter for flyktninger erstattet av Nasjonalt kunnskapssenter om vold og traumatisk stress (NKVTS) og fire tilknyttede regionale ressursentre om vold, traumatisk stress og selvmordsforebygging (RVTS). Bakgrunnen for dette var at Norge vurderte at det var behov for å styrke kunnskapsgrunnlaget for arbeid med traumatiserte flyktninger og øke kompetansen i tjenestene. Midler til klinisk virksomhet ble overført til de regionale helseforetakene. Det psykososiale arbeidet med flyktninger er styrket etter nedleggelsen av senteret.

Veileder

Regjeringen utarbeidet i 2010 en egen veileder til statlige virksomheter for å støtte etterlevelse av diskrimineringslovgivningen. I statlig sektors arbeidsgiverpolitikk er det også retningslinjer for å stimulere til mangfold, herunder økt rekruttering av personer med innvandrerbakgrunn. Dette gjelder både rekruttering generelt og rekruttering til lederstillinger.

Moderat kvotering av personer med ikke-vestlig innvandrerbakgrunn

Regjeringen gjennomførte i 2008-2009 et forsøksprosjekt med moderat kvotering av personer med ikke-vestlig innvandrerbakgrunn i 12 statlige virksomheter. Regjeringen har satt i gang en ny toårig prøveperiode med moderat kvotering av ikke-vestlige innvandrere.

Tiltak for å minske frafall i videregående opplæring og øke flerkulturell kompetanse i utdanningssektoren

Regjeringen vil i 2013 bruke 30 millioner kr til å øke kompetansen på det flerkulturelle området i hele utdanningssektoren. Videre er det satt av ekstra midler til bedrifter som tar inn lærlinger med kort botid i Norge og manglende norskferdigheter. Gjennom en statlig finansiert kampanje, vil man i tillegg til en breddekampanje, gjennomføre målrettede tiltak for å rekruttere flere personer med innvandrerbakgrunn til lærerutdanningen, og regjeringen har bevilget ekstra ressurser til utdanning av tospråklige lærere. Se også Artikkel 7A nummer 1.

Anbefaling nr. 10 Tolketjenester

Komiteen er bekymret for mangelen på kvalifiserte og profesjonelle tolker, særlig innen områdene helse- og rettsvesen, når det gjelder samisk og språk som snakkes av minoritetsgrupper og ikke-borgere. Komiteen er også bekymret for de etiske spørsmål som oppstår i forbindelse med tolking, herunder den rapporterte bruk av mindreårige som tolker for sine foreldre og den rapporterte bruk av familiemedlemmer som tolker for dem de har misbrukt (art. 2, 5 og 6).

Komiteen oppfordrer den statlige parten til å bedre tilgjengeligheten til og kvaliteten på profesjonelle tolketjenester, særlig innen områdene helse- og rettsvesen, herunder øremerking av budsjettmidler for å dekke et mangfold av språk. Komiteen anbefaler at det loyfestes rett til profesjonell tolking når det gjelder offentlige tjenester, og forbud mot bruk av mindreårige og slektninger som tolker. Komiteen anbefaler også at ansatte innen offentlig tjenesteyting mottar informasjon og veiledning om hvordan man skal engasjere og samarbeide med kvalifiserte tolker.

Bedre tilgjengelighet til profesjonelle tolker, særlig innen retts- og helsevesen

Tilgangen til kvalifiserte tolker er økt både gjennom opprettelse av permanent tolkeutdanning og av Nasjonalt tolkeregister. For tolker som har gjennomført grunnutdanning, er det også mulig å ta påbyggingsmoduler. Høgskolen arbeider for å utvide tilbudet til en bachelorgrad i tolking.

I Handlingsplanen for samiske språk – status 2010 og videre innsats 2011 er det satt opp en rekke mål som retningsgivende for den videre utviklingen av offentlige tjenester på samisk (side 32). Her kan nevnes utvikling av en god samisk tolketjeneste og godkenningsordning.

I oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene er det stilt krav om at det skal etableres tolketjenester til pasienter som har behov for dette og at det skal iverksettes tiltak for å styrke ansattes språk og kulturkompetanse knyttet til samisk befolkning. Helse Nord RHF har fått i oppdrag å finansiere og gjennomføre et 2-årig tolkeprosjekt for å bedre tolketjenesten til den samiske befolkningen. Prosjektet ble igangsatt høsten 2010. Det skal rapporteres på dette i årlig melding til Helse- og omsorgsdepartementet.

Satsing på utdanning for tolker de siste årene har bidratt til at flere tolker har hevet sin kompetanse. Tolkeutdanningen i Norge gir ikke spesialisering innenfor fagfelt som retts- og helsevesen, men tar utgangspunkt i det faktum at en tolk i sin karriere vil måtte forholde seg til en mengde ulike fagfelt. Studiet tar derfor sikte på å gi studentene strategier og rutiner for å sette seg inn i stadig nye fagområder. Kontekstkunnskap og terminologiarbeid knyttet til retts- og helsevesen inngår imidlertid både i grunnutdanningen og i flere av påbygningsemnene.

Helsedirektoratet har også gitt ut en veileder om helsetjenestetilbudet til asylsøkere, flyktninger og familiegjenforente. Veilederen ble revidert i 2010 og inneholder et kapittel om bruk av tolk. De to nevnte veilederne fra Helsedirektoratet omtaler plikter og ansvar helsepersonell i kommuner og helseforetak har når det gjelder bruk av tolk.

I regi av samhandlingsprosjektet ”Styrking av likeverdig og integrerende helsetjenester for minoritetsbefolkning i Hovedstadsområdet” (”Likeverdsprosjektet”) er det foretatt en omfattende analyse av kvaliteten på tolking i sykehusene i Oslo-området og Oslo kommune. Oslo universitetssykehus utreder for tiden muligheten for å opprette en egen tolkesentral som skal sørge for at helsepersonell får tilgang til tolker med dokumenterte kvalifikasjoner. Mangelfull helsehjelp som følge av at det ikke er gitt adekvat tolketjeneste, vil sannsynligvis kunne påklages til Helsetilsynet/fylkeslegen som brudd på Pasientrettighetsloven.

Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet, Helsedirektoratet, Domstoladministrasjonen og Utlendingsdirektoratet har nylig utarbeidet veiledende anbefalinger for bruk av tolk innenfor sine arbeidsområder. Disse vil bidra til å skjerpe krav til dokumentert kompetanse i tolking for personer som tolker i offentlig sektor og motvirke bruk av barn og andre slektninger som tolk.

Det er satt ned en arbeidsgruppe som skal se på virkemidler for å unngå at barn blir brukt som tolk i offentlig sektor. Som et ledd i å styrke tolketjenesten, er det i Meld. St.6 (2012-2013) *En helhetlig integreringspolitikk – mangfold og fellesskap*, videre varslet at man vil gjennomgå hvordan tolketjenesten bør organiseres.

Se også artikkel 6.

Anbefaling nr. 11 Introduksjonsloven

Selv om komiteen noterer seg betydningen av tilstrekkelig beherskelse av statens språk som middel til sosial integrasjon og deltakelse, er den bekymret over at kravet i statsborgerloven om at søkere mellom 18 og 55 år må gjennomføre 300 timer norskopplæring, kan innebære et hinder for tilgang til statsborgerskap og naturalisering for visse grupper. Komiteen er bekymret over frafallet fra den obligatoriske språkundervisningen, at den ikke er av ensartet kvalitet og gratis for alle, at introduksjonsprogrammet opphører etter tre år, at det er avhengig av vedkommendes grunnlag for opphold og kan tapes dersom vedkommende flytter til en annen kommune (art. 2 og 5). Komiteen minner om sin generelle anbefaling nr. 30 og oppfordrer den statlige parten til å treffe hensiktsmessige tiltak for å sikre at det vederlagsfrie opplæringsprogrammet er tilgjengelig for alle som ønsker det og at pedagogiske prinsipper og innhold er tilpasset kjønn og utdannelsesmessig og nasjonal bakgrunn. For å redusere frafallet og sikre at programmet ikke er til hinder for statsborgerskap og naturalisering, anbefaler komiteen at den statlige parten overvåker gjennomføringen nærmere for å fastslå om den er av ensartet kvalitet, er tilpasset visse grupper når det gjelder kjønn og opprinnelse, og at den fortsatt er tilgjengelig ved skifte av bopel.

Se artikkel 5 I D nummer 3 om opplæring i norsk- og samfunnskunnskap og IE nr. 5 om introduksjonsprogram. Det store flertall av de som er omfattet av rett og plikt til opplæring i norsk og samfunnskunnskap deltar i undervisningen og oppfyller sine plikter etter introduksjonsloven. Undervisningen skal tilpasses den enkeltes behov, og på bakgrunn av kartlegging skal det utarbeides en individuell plan. Opplæringen er ikke gratis for alle grupper innvandrere. En del velger å betale for opplæring. I tillegg er det utarbeidet et gratis tilgjengelig nettbasert læremiddel i samfunnskunnskap. Fristen for å gjennomføre pliktig opplæring i norsk og samfunnskunnskap er tre år. Når det gjelder komiteens bemerkning om kravet i statsborgerloven om at søkere mellom 18 og 55 år må gjennomføre norskopplæring, så følger myndighetene med på hvilke konsekvenser kravet får.

Anbefaling nr. 12 Enslige mindreårige asylsøkere

Komiteen noterer seg innstramningen av reglene i den nye utlendingsloven som trådte i kraft 1. januar 2010, særlig når det gjelder asylsøkere. Den er spesielt bekymret for situasjonen for enslige mindreårige asylsøkere som er mellom 15 og 18 år gamle og som bor på mottak, og som er gitt midlertidig oppholdstillatelse frem til de er 18 år og deretter blir gjenstand for utsendelse med tvang

eller frivillig hjemreise. Komiteen er også bekymret for denne kategorien barns tilgang til helsetjenester, utdanning og kvalifiserte verger (art. 2, 5 og 6).

I lys av komiteens generelle anbefalinger nr. 30, råder komiteen til at den statlige parten tar alle nødvendige skritt for å møte asylsøkerne på en human måte og i samsvar med loven. Den anbefaler at den statlige parten tar alle nødvendige skritt for å sikre spesiell beskyttelse for enslige mindreårige asylsøkere, herunder helsetjenester, utdanning og omsorg av kompetente verger, i samsvar med Norges internasjonale forpliktelser. Den anbefaler også at disse barna bosettes i lokalsamfunn utenfor asylmottak, så snart som mulig og at det blir mulig for dem å ta utdanning utover grunnskolen.

Situasjonen for enslige mindreårige asylsøkere som er mellom 15 og 18 år gamle og som bor på asylmottak

Enslige mindreårige asylsøkere under 15 år ivaretas av statlig barnevernmyndighet. Det er UDI og det enkelte mottaket som har omsorgsansvaret for enslige mindreårige asylsøkere mellom 15 og 18 år, og disse bor i egne mottak eller avdelinger. Enslige mindreårige som kommer sammen med voksne omsorgspersoner, og personer som etter en aldersvurdering fastslås å være over 18 år, bor i ordinære asylmottak. Alle mindreårige asylsøkere gis omsorg, utdanningsmuligheter, helsetjenester og mulighet til å delta i ulike aktiviteter. Det er besluttet at UDI fortsatt skal ha ansvaret for bo- og omsorgstilbudet for enslige mindreårige asylsøkere over 15 år.

Enslige mindreårige asylsøkere mellom 16 og 18 år som gis midlertidig tillatelse i påvente av retur (tidligere «begrenset tillatelse»)

Enslige mindreårige mellom 16 og 18 år som ikke har annet grunnlag for opphold enn at de er uten forsvarlig omsorg ved retur, kan gis en midlertidig tillatelse i påvente av retur fram til fylte 18 år. Tillatelsen er begrenset i den forstand at den verken kan fornyes utover fylte 18 år, gir rett til familieegjenforening eller danner grunnlag for permanent oppholdstillatelse. Ut over dette gir den samme rettigheter og plikter som tillatelser uten slik begrensning, for eksempel til helsetjenester og utdanning.

Verge/representant for enslige mindreårige asylsøkere

Alle enslige mindreårige asylsøkere får i dag tildelt verge i forbindelse med registrering hos politiet. Det er vedtatt endringer i utlendingsloven som skal styrke enslige mindreårige asylsøkeres særlige behov for representasjon. Den nye representantordningen vil blant annet klargjøre representantenes oppgaver og skape en mer enhetlig ordning hva gjelder rekruttering, opplæring, tilsyn, mv. Representantordningen skal etter planen tre i kraft 1. juli 2013, samtidig som den nye vergemålsloven.

Raskere bosetting

For å bedre situasjonen for enslige mindreårige asylsøkere over 15 år ble det i 2011 iverksatt et pilotprosjekt for raskere bosetting i kommunene. Prosjektet evalueres, og evalueringsrapporten ferdigstilles medio 2013.

Helsetjenester

Asylsøkere har rett til helsetjenester, herunder tolketjenester, på lik linje med øvrige innbyggere i kommunen. Dette gjelder også retten til fastlege. Alle barn med lovlig opphold i landet har samme rettigheter som andre barn når det gjelder oppsøkende tannhelsetjenester.

Utdanning

Barn og unge i omsorgssenter og asylmottak har den samme retten til grunnskoleopplæring som andre barn og unge i Norge, herunder rett til spesialundervisning og særskilt språkopplæring. De som er over opplæringspliktig alder (16 år) har ikke rett til opplæring, men det finnes en tilskuddsordning slik at kommunene kan søke om støtte i forbindelse med opplæring på grunnskolenivå for mindreårige asylsøkere over opplæringspliktig alder. Denne tilskuddsordningen blir benyttet og opplæring blir gitt, men dette er opp til den enkelte kommune og blir således variabelt. Spørsmålet om å innføre rett til grunnskoleopplæring for mindreårige asylsøkere som er over opplæringspliktig alder er til vurdering.

Fylkeskommunen har anledning til å ta asylsøkere inn på videregående skole, men elevene har ingen rett til videregående opplæring. Spørsmålet om å innføre rett til videregående opplæring for asylsøkere er også til vurdering. I 2011 ble det innhentet uttalelser fra en rekke land om hva slags rett til utdanning asylsøkere under 18 år har.

Anbefaling nr. 13 Flyktningmottak

Komiteen er bekymret over forholdene som råder i mottakene og spesielle retursentre for asylsøkere og avviste asylsøkere, og også over forholdene i Trandum utlendingsinternat når det gjelder asylsøkere eller avviste asylsøkere dersom betingelsene for å internere dem er oppfylt. Den er også bekymret over forholdene i mottakssentre for barn i alderen 16–18, herunder det som berører deres fysiske og mentale helse. Komiteen er også bekymret over den foreslåtte senkningen av terskelen for fengsling og varigheten av midlertidig internering av personer som man verifiserer identiteten til (art. 2, 5 og 6). Komiteen, som minner om sine generelle anbefalinger nr. 30 og 31 (2005) om hindring av rasediskriminering i administrasjonen av og virksomheten til strafferettssystemet, anbefaler at den statlige parten bringer forholdene i mottakene og de spesielle retursentrene, og i mottakene for barn,

i tråd med relevante internasjonale menneskerettsstandards. Den anbefaler at den statlige parten tilbyr nødvendige helsetjenester av mental og fysisk art ytet av spesielt opplærte, kvalifiserte ansatte.

Forholdene i asylmottak for avviste asylsøkere

Regjeringen besluttet i 2010 å legge ned ordningen med ventemottak for personer med endelig avslag på sin asylsøknad, fordi ordningen ikke hadde fungert tilfredsstillende. Personer med endelig avslag på asylsøknaden har tilbud om å bo i ordinære asylmottak, der de får tilbud om kvalifiseringskurs og individuell oppfølging og tilrettelegging for retur. Personer med endelig avslag på asylsøknad kan når som helst kontakte UDI for innkvartering i asylmottak.

Forholdene i asylmottak for barn i alderen 16 til 18 år som gis midlertidig tillatelse i påvente av retur (tidligere «begrenset tillatelse»)

I en periode ble enkelte personer i denne alderen og med begrenset tillatelse innkvartert samlet i ett mottak for enslige mindreårige asylsøkere. Dette har opphørt. Både standarden i norske mottak og tilbudet til personer som søker beskyttelse er i samsvar med internasjonale menneskerettsregler. Botilbudet gis inntil faktisk utreise, eller til bosetting i en kommune. Botilbudet inkluderer ytelser til livsopphold, både i naturalia og i kontanter. Som hovedregel er asylmottak bemannet på dagtid. For enslige mindreårige asylsøkere mellom 16-18 år og personer med behov for oppfølging har man såkalte forsterkede mottaksplasser. Enhver beboer kan når som helst flytte fra et asylmottak.

Terskelen for fengsling og varigheten av midlertidig internering av personer som man verifiserer identiteten til

Ved lov av 6. januar 2012 (i kraft 1. mars 2012) ble det gjort endringer i utlendingsloven vedrørende adgang til fengsling og andre tvangsmidler. Det er innført senkede beviskrav ved fengsling på grunn av identitetstvil og unndragelsesfare. Det er ikke lenger krav om sannsynlighetsovervekt, men tilstrekkelig at det er "konkrete holdepunkter for å anta" at vedkommende oppgir uriktig identitet eller at vedkommende vil unndra seg iverksettelse. I høringsbrevet fra 2010 var det foreslåtte kriteriet "grunn til å anta". Fordi flere høringsinstanser tolket formuleringen slik at det ikke krevdes objektive holdepunkter, valgte departementet en annen formulering i lovforslaget, slik at det tydelig går frem at bevis- og sannsynlighetsvurderingen må basere seg på konkrete, objektive forhold.

I praksis vil de fleste som fengsles etter utlendingsloven være innsatt ved utlendingsinternatet i noen få dager. Noen vil kunne oppholde seg der over lengre tid, men innen lovbestemte grenser og under jevnlig prøving av en domstol. Fengsling etter utlendingsloven kan som hovedregel besluttes for høyst fire uker av gangen. Samlet fengslingstid kan ikke overstige 12 uker med mindre det foreligger

særlige grunner. Det understrekes at det både ved første fengslingsavgjørelse og ved eventuelle beslutninger om videre fengsling, må prøves om fengsling vil være et uforholdsmessig tiltak.

Forholdene i Trandum utlendingsinternat

Våren 2011 besøkte representanter fra CPT (European Committee for the Prevention of Torture) Trandum som ledd i deres besøk ved norske institusjoner. CPT avgav sin rapport etter besøket i Norge i desember 2011. Norske myndigheter mener at rapporten underbygger at forholdene ved Trandum er i tråd med internasjonale menneskerettighetsstandarder, og vil fortsette arbeidet med å opprettholde en høy standard på institusjonen.

Helsedirektoratet har fått i oppdrag å bedre tilbudet til sårbare asylsøkere og beboere i mottak. Oppdraget vil følges opp over flere år, og er besvart i samarbeid med UDI med konkrete tiltak for oppstart innen gjeldende rammer for 2013. Ett av tiltakene er etablering av arbeidsgruppe for utredning av hvordan Istanbul-protokollen konkret kan implementeres.

Anbefaling nr. 14 Fri rettshjelp

Komiteen er bekymret over at lovgivningen om fri rettshjelp ikke dekker saker om etnisk diskriminering. Komiteen merker seg at Stortinget for tiden vurderer om fri rettshjelp bør gis når rettergangsskritt anbefales av Likestillings- og diskrimineringsombudet eller Likestillings- og diskrimineringsnemnda, slik tilfellet er med rettergangsskritt anbefalt av Sivilombudsmannen (art. 2, 5 og 6). Komiteen, som minner om sin generelle anbefaling nr. 31, anbefaler at anbefalinger om fri rettshjelp fra Likestillings- og diskrimineringsombudet og Likestillings- og diskrimineringsnemnda likestilles med anbefalinger fra Sivilombudsmannen.

I stortingsmelding nr. 26 (2008-2009) Om offentlig rettshjelp ble det tatt til orde for å innvilge rettshjelp til den private part der søksmål er anbefalt av Likestillings- og diskrimineringsombudet, tilsvarende den ordning som i dag gjelder for Sivilombudsmannen. Stortingsmeldingen er for tiden til behandling i Justis- og beredskapsdepartementet.

I NOU 2011: 18 Struktur for likestilling foreslås at det innvilges fri rettshjelp uten krav til behovsprøving i saker der klager har fått nemndas medhold i diskriminering og nemnda anbefaler fri rettshjelp. Utredningen har vært på høring og er nå til behandling i Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet.

I NOU 2012: 15 Politikk for likestilling anbefales at fri rettshjelp uten behovsprøving gis til den private part i diskrimineringssaker i saker der Likestillings- og diskrimineringsombudet anbefaler

dette. I slike saker bør ombudet som hovedregel opptre som partshjelper i saken for domstolen. Utredningen er ute på høring.

Anbefaling nr. 15 Kjønnsslemlestelse og tvangsekteskap

Samtidig som komiteen ønsker velkommen handlingsplanen mot kvinnelig kjønnsslemlestelse (2008-2011) og handlingsplanen mot tvangsekteskap (2008-2011), er den bekymret over det tilsynelatende overdrevne fokuset på disse forholdene som kan bli sett på som stigmatisering av kvinner og jenter som tilhører enkelte minoritetsgrupper (art. 2, 5 og 6).

Komiteen ber om å motta en oppdatert evaluering av effekten av handlingsplanen mot kvinnelig kjønnsslemlestelse (2008-2011) og handlingsplanen mot tvangsekteskap (2008-2011) og en vurdering av hvordan disse også kan fremme rettighetene til kvinner og piker fra enkelte minoritetsgrupper uten at de stigmatiseres.

Evalueringen av Handlingsplan mot tvangsekteskap (2008-2011) konkluderer med at tiltakene har forsterket det forebyggende arbeidet og har ført til en styrking av innsatsen mot tvangsekteskap. Økning i antall saker i løpet av handlingsplanperioden indikerer at flere unge har sett muligheten for å få råd og hjelp. Innsatsen har ført til styrket kompetanse og tilbud i det offentlige hjelpeapparatet, og utvidet kunnskap om hvordan forebygge tvangsekteskap.

Evaluering av Handlingsplan mot kjønnsslemlestelse (2008-2011) viser at tiltakene bidrar til økt fokus på målrettet helseinformasjon, forebyggende helsearbeid og tilbud om helsehjelp dersom det er behov knyttet til kjønnsslemlestelse. Tilbudene skal gis på en måte som ikke bidrar til stigmatisering, ved at tilbudene gis av helsestasjons- og skolehelsetjenesten, som er et lavterskeltilbud for hele befolkningen.

Frivillige organisasjoner er viktige aktører for dialog og fungerer mange ganger som brobyggere mellom myndigheter og berørte grupper. Derfor er det viktig for regjeringen fortsatt å gi støtte til organisasjoner som jobber mot kjønnsslemlestelse og tvangsekteskap, samt å ha en løpende dialog med organisasjonene. De frivillige organisasjonene har vært konsultert i utarbeidelsen av Handlingsplan mot tvangsekteskap, kjønnsslemlestelse og alvorlige begrensninger av unges frihet (2013-2016). I den nye handlingsplanen legges det også vekt på at ungdom og foreldre selv skal kunne medvirke i innsatsen og forme utviklingen på området.

Se også artikkel 5 I B nummer 1 – 3 og 5 I D nummer 4.

Anbefaling nr. 16 Krisesentre

Komiteen er bekymret over den dobbelte eller tredobbelte diskriminering av kvinner fra enkelte etniske minoritets- eller innvandrer miljøer, særlig av dem som er offer for vold og/eller menneskehandel. Den uttrykker også sin bekymring over bortfallet av øremerkede offentlige tilskudd til krisesentre etter ikrafttreddelsen av krisesenterloven, idet flertallet av dem som befinner seg på krisesentre, er kvinner med denne type bakgrunn. Komiteen er også bekymret over mangelen på tilstrekkelig kunnskap og faglig kompetanse hos de ansatte på krisesentrene og vanskelighetene som man støter på når det gjelder å finne alternative boliger for personer som forlater sentrene (art. 2, 5 og 6). Komiteen, som minner om sine generelle anbefalinger nr. 25 (2000), 29 (2002) og 30, anbefaler at den statlige parten overvåker og vurderer effektiviteten i omsorgen som tilbys og finansieres av kommunene etter opphøret av øremerkede offentlige tilskudd til krisesentrene. Den oppfordrer den statlige parten til å påse at krisesentrene under den nye ordningen har fagutdannede ansatte med tilstrekkelige kunnskaper og faglig kompetanse til å arbeide med mennesker med etnisk minoritetsbakgrunn eller innvandrerbakgrunn, særlig når det gjelder dem som er offer for vold og/eller menneskehandel. Den anbefaler også at alt gjøres for å finne hensiktsmessige boliger for dem som forlater sentrene, borte fra dem som begikk overgrep mot dem.

Krisesenterloven presiserer at Fylkesmannen skal føre tilsyn med at kommunene utfører de oppgavene de er pålagt etter krisesenterloven. Kommunenes implementering av krisesenterloven skal evalueres i perioden 2012-2014.

Krisesenterloven presiserer at kommunene skal sørge for god kvalitet på tilbudet, blant annet ved at de ansatte har kompetanse til å ta vare på de særskilte behovene til brukerne. Loven åpner også for at departementet kan gi forskrift om krav til kompetanse hos de ansatte. Slik forskrift er ennå ikke gitt. Det er satt i gang flere kompetansehevende tiltak. Krisesenterloven presiserer at krisesentertilbudet omfatter oppfølging i reetableringsfasen, herunder hjelp til å etablere seg i ny bolig. Se også artikkel 5 I B 1-3.

Anbefaling nr. 17 Transnasjonale selskaper

Komiteen er bekymret over virkningen for urfolk og andre etniske grupper i områder utenfor Norge, herunder virkningen for deres levemåte og miljøet, av virksomheten til multinasjonale selskaper hjemmehørende i Norge og/eller under norsk jurisdiksjon (art. 2, 5 og 6).

I lys av komiteens generelle anbefalinger nr. 23 (1997) om urfolks rettigheter, råder komiteen til at den statlige parten tar hensiktsmessige lovgivningsmessige eller forvaltningsmessige skritt til å sikre at virksomheten til flernasjonale selskaper hjemmehørende i Norge og/eller i områder under norsk jurisdiksjon, ikke har en negativ innvirkning på urfolk og andre etniske gruppers utøvelse av sine

rettigheter i områder utenfor Norge. Den statlige parten bør særlig lete etter måter å holde multinasjonale selskaper hjemmehørende i Norge og/eller under norsk jurisdiksjon ansvarlige for eventuelle negative virkninger for rettighetene til urfolk og andre etniske grupper på, i samsvar med prinsippene for sosialt ansvar og selskapenes etiske retningslinjer.

Regjeringens klare anbefaling i stortingsmelding nr. 10 er at bedrifter skal ta hensyn til urfolks interesser ved virksomhet i andre land. Blant annet forventer regjeringen at norske bedrifter som er involvert i naturressursutvinning, utvikler sitt arbeid med beste praksis for ivaretagelse av sosiale og miljømessige hensyn som rettesnor og siktemål, og at de ivaretar urfolks rettigheter.

I Stortingsmelding nr. 13 (2010-2011) Aktivt eierskap – norsk statlig eierskap i en global økonomi, har regjeringen blant annet uttrykt forventninger til at de statlig eide selskapene respekterer grunnleggende menneskerettigheter i all sin virksomhet, herunder barns, kvinners, minoriteters og urfolks rettigheter, slik de fremkommer i internasjonale konvensjoner.

Anbefaling nr. 18 Samiske rettigheter

Komiteen er bekymret over at de skritt som er tatt kanskje ikke er tilstrekkelige til å bevare og fremme kulturen til det samiske folk og ta opp den spesielle situasjonen til østsamene, særlig når det gjelder deres tilgang til beiteområder for rein, og for sjøsamene, særlig når det gjelder deres rett til fiske. Komiteen er også bekymret for den vedvarende diskrimineringen mot samiske samfunn og mangelen på iverksettelse når det gjelder statusen for opplæring i samisk språk, herunder læremidler og ansatte (art. 2, 5 og 6). I lys av komiteens generelle anbefalinger nr. 23, anbefaler komiteen at den statlige parten rådfører seg med østsamene og sjøsamene og iverksetter tiltak med sikte på å sette dem i stand til fullt ut å utøve sine menneskerettigheter og grunnleggende friheter og til å opprettholde og utvikle sin kultur og sitt inntektsgrunnlag, herunder forvaltning av land og naturressurser, særlig når det gjelder reinbeiter og fiske. Komiteen oppfordrer den statlige parten til å ta aktive skritt for å sette det samiske samfunnet i stand til bevare sin kulturelle identitet og til å overvåke og bekjempe alle former for diskriminering mot de samiske samfunnene. Den anbefaler at den statlige parten lovfester en utdannelsespolitikk som tar opp det samiske samfunns behov for morsmålsundervisning, herunder læremidler og menneskelige ressurser. Komiteen ville sette pris på å motta resultatene av Finnmarkskommisjonens undersøkelse av østsamenes krav på land.

Gjennomføre konsultasjoner med østsamer og sjøsamere og iverksette tiltak for å sikre deres rettigheter og levestett

Folkerettslige forpliktelser i forvaltningen av saltvannsfiske

Kystfiskeutvalget la fram sin innstilling NOU 2008: 5 Retten til fiske i havet utenfor Finnmark 18. februar 2008. Saken har vært på bred høring, og regjeringen og Sametinget avsluttet konsultasjonene om saken i mai 2011. Konsultasjonspartene har ulikt syn på noen av de folkerettslige spørsmålene, men lyktes i å komme til enighet om et sett tiltak som skal medvirke til å sikre det materielle grunnlaget for sjøsamisk kultur. Ett av tiltakene er en lovfestet rett til å fiske – på visse vilkår – for alle som bor i Finnmark, Nord-Troms og andre kommuner i Troms og Nordland med innslag av sjøsamiske områder, og en tilleggskvote for torsk for de minste kystfiskefartøyene i disse områdene. I tillegg ble det foreslått å legge inn en bestemmelse i havressursloven om å legge vesentlig vekt på hensynet til samisk kultur ved all regulering og forvaltning av fiske og en ny bestemmelse i deltakerloven om at loven skal anvendes i samsvar med folkerettens regler om urfolk og minoriteter. Det ble videre foreslått å innføre et forbud mot fiske for fartøy over 15 meter i fjordene, at krav om anerkjennelse av rett til fiskeplasser skal kunne framsettes for Finnmarkskommisjonen, og å opprette en fjordfiskenemnd for Finnmark, Troms og Nordland som vil ha en viktig rolle i forvaltningen av fiskeressursene. Lovendringene ble vedtatt i Stortinget 21. september 2012 og trådte i kraft 1. januar 2013. Myndighetene har påbegynt arbeidet med å implementere tiltakene i gjeldende regelverk og fiskeriforvaltning.

Skoltesamisk kultur over grenser

For å bidra til ivaretaking av skoltesamisk kultur ble prosjektet ”Skoltesamisk kultur over grenser” satt i gang i 2010. Prosjektet varte frem til 2012 og var et samarbeid mellom myndigheter og skoltesamiske miljøer i Finland, Russland og Norge, Sametinget og Barentssekretariatet. Prosjektansvarlige var Østsamisk museum i Neiden og Enare museum i Finland. Som en oppfølging av prosjektet arrangerte myndighetene og de skoltesamiske miljøene i de tre landene en konferanse i 2012 med revitalisering av skoltesamisk språk- og kultur som tema.

Østsamisk museum i Neiden er av Sametinget valgt til det samiske tusenårsstedet. Sametinget er ansvarlig for driften og organiseringen av museet. Østsamisk museum vil være et viktig senter for revitalisering av østsamisk/skoltesamisk språk og kultur, og for kulturutveksling og grenseoverskridende samarbeid med skoltesamer i Finland og Russland. Det er ventet at museet vil åpne i 2013.

Iverksette aktive tiltak for å gjøre samene i stand til å bevare sin kulturelle identitet, overvåke og motarbeide alle former for diskriminering mot samer

Myndighetene arbeider kontinuerlig med en rekke tiltak for at samene skal kunne beholde sin kulturelle identitet. Synliggjøring av samiske språk og samiske institusjoner er viktig for å bekrefte og støtte samisk identitet og tilstedeværelse.

Regjeringen la i 2009 frem Handlingsplan for samisk språk. Målet med handlingsplanen er å få flere samiske språkbrukere. Handlingsplanens legger grunnlag for en sterkere innsats for de samiske språkene på ulike samfunnsområder – særlig innenfor opplæring, utdanning, offentlig tjeneste- og omsorgsyting og synliggjøring av samiske språk i det offentlige rom. . Neste statusrapport om gjennomføringen av handlingsplanen vil foreligge i 2013.

Samelovens språkregler gir samiske språkbrukere rett til å bruke samisk i kontakt med kommuner, fylkeskommuner og statlige organer i forvaltningsområdet for samisk språk. Enkelte regler gjelder for hele landet, blant annet retten til opplæring i samiske språk. Regjeringen har satt i gang en gjennomgang av samelovens språkregler.

Regjeringens oppfølging av utredningen fra Samerettsutvalget II om rett, disponering og bruk av land og vann i tradisjonelle samiske områder fra Troms i nord til Hedmark i sør, er videre eksempel på tiltak for å gjøre samene i stand til å bevare sin kulturelle identitet, se anbefaling nr. 19.

For å overvåke og motarbeide alle former for diskriminering av samene, er tiltak for styrking av kulturell identitet sentrale. Regjeringen og Sametinget har blitt enige om at Gáldu – ressursenter for urfolks rettigheter tildeles midler for å styrke senterets arbeid med likestilling og antidiskriminering. Prosjektet startet opp i 2010 og er foreløpig planlagt å vare frem til 2014.

Iverksette en utdanningspolitikk for å ta opp kravene om morsmålsopplæring for samer

I Norge er retten til opplæring i/på samisk regulert i opplæringsloven kapittel 6. Opplæringen gis i/på de tre samiske språkene – sør-, lule- og nordsamisk. Det gjennomføres tilsyn med om elevene får innfridd sine rettigheter til samiskopplæring. Hittil har tilsynet hatt noe begrenset omfang, så resultatet er foreløpig uklart. Sametinget har ansvaret for utvikling og produksjon av samiske læremidler og får årlig støtte fra staten til dette arbeidet. Det er fortsatt mangel på samiske læremidler innenfor en del fag og emner, men det er satt i gang tiltak for å få økt effekten i arbeidet. Mangel på kvalifiserte lærermiddelforfattere innebærer at arbeidet tar tid.

Resultatene fra Finnmarkskommisjonens vurdering av østsamiske landkrav

Finnmarkskommisjonen avga sine to første rapporter i mars 2012 og februar 2013 om henholdsvis felt 1 Stjernøya/Seiland og felt 2 Nesseby. Kommisjonen har for tiden ytterligere tre felt under utredning. Foreløpig har kommisjonen ikke påbegynt undersøkelser av felt som omfatter østsamiske områder. Når det foreligger resultater av felt som omfatter østsamiske områder, vil de bli sendt til komiteen.

Anbefaling nr. 19 Konsultasjoner med urfolk

Komiteen merker seg at det finnes bestemmelser som omhandler samiske interesser i Finnmark i mineralloven av 19. juni 2009, som trådte i kraft 1. januar 2010. Nevnte lov fastsetter imidlertid intet om samiske interesser andre steder utenfor Finnmark som tradisjonelt har vært bebodd av samene i Norge. Komiteen ber den statlige parten om å ta med i sin neste periodiske rapport opplysninger om konsultasjoner som har vært ført og føres av statens regjering om industrielle og andre prosjekter i alle territorier der urfolk tradisjonelt bor.

Det er slått fast i konsultasjonsprosedyrene at statlige myndigheter har en plikt til å konsultere Sametinget i "saker som vil kunne påvirke samiske interesser direkte". Berørte samiske interesser i alle områder hvor samer tradisjonelt lever, har rett til konsultasjoner. Når det gjelder saker om undersøkelse og utvinning av mineraler, er det nedfelt i mineralloven at forvaltning og bruk av mineralressurser skal ivareta hensynet til naturgrunnlaget for samisk kultur, næringsliv og samfunnsliv. Disse reglene gjelder generelt for hele landet og har betydning i alle områder med samiske interesser. I tillegg er det i mineralloven etablert visse særskilte saksbehandlingsregler for å ivareta samiske interesser i saker om undersøkelse og utvinning av mineraler i Finnmark fylke.

Regjeringen følger for tiden opp Samerettsutvalget II sitt forslag om å lovfeste statens konsultasjonsplikt overfor den samiske befolkningen. Regjeringen følger også opp utvalgets forslag til ny lov om kartlegging og anerkjennelse av eksisterende landrettigheter i de tradisjonelle samiske områdene fra Troms fylke og sørover. Utvalget har også fremsatt forslag om endringer i minerallovgivningen og i en rekke andre sektorlover. Sametinget blir konsultert i forbindelse med oppfølgingsarbeidet.

Anbefaling nr. 20 Rom og romanifolket/taterne

Komiteen uttrykker sin bekymring når det gjelder rom- og romani/tatersamfunnene og særlig deres tilgang til offentlige steder, boliger, arbeid og de skritt som er tatt for å integrere barn fra romsamfunnene, særlig fra omreisende familier, inn i utdannelsessystemet i samsvar med deres måte å leve på (art. 2, 5 og 6). I lys av komiteens generelle anbefaling nr. 27 (2000) om diskriminering mot romfolk, anbefaler komiteen at den statlige parten tar aktive skritt for å forhindre diskriminering mot rom- og romanifolk-/tatersamfunnene, særlig når det gjelder deres tilgang til offentlige steder, boliger og arbeid, og bevilge ytterligere ressurser til å finne hensiktsmessige løsninger for integrering av barn fra rom- og romanisamfunnene, særlig de som kommer fra omreisende familier, inn i utdanningssystemet, for å sikre at de får fullt utbytte av dette på alle nivåer i systemet, hensyn tatt til samfunnets livsstil og inklusive en bestemmelse om økt opplæring i deres språk.

Iverksette aktive tiltak for å hindre diskriminering av rom og romanifolket/taterne, særlig mht. adgang til offentlige områder, bolig og arbeid

Det ble i 2011 gjennomført en juridisk utredning om forholdet mellom nasjonal og internasjonal rett på boligområdet for rom. Rapporten avdekket ingen brudd på folkeretten, men viste at det er behov for mer kunnskap om gruppens boligsituasjon. Regjeringen vurderer oppfølging av rapporten i samarbeid med Oslo kommune.

Arbeidsmarkedspolitikken retter seg mot dem som trenger arbeidsrettet bistand for å komme over i arbeid, uavhengig av bakgrunn, og baserer seg på at individuelle vurderinger skal ligge til grunn for oppfølging og tiltaksbruk. Norge har derfor ikke iverksatt spesifikke tiltak for rom og romanifolket/taterne på dette området.

Regjeringen la fram Handlingsplan for å bedre levekårene for rom i Oslo i juni 2009.

Handlingsplanen har som mål å gi rom reelle muligheter til å benytte allerede etablerte velferdsordninger innen for eksempel utdanning, sysselsetting, helse og bolig. Tiltakene i handlingsplanen er også utformet med sikte på å bekjempe den diskrimineringen som norske rom daglig utsettes for. Som ledd i oppfølgingen av handlingsplanen er det blant annet etablert en veiledningstjeneste for rom vedrørende for eksempel arbeid, skole, barnehage, bolig og helse.

I januar 2011 oppnevnte regjeringen et utvalg for å undersøke gjennomføringen av politikken overfor romanifolket/taterne. Utvalgets hovedoppgave er å undersøke og beskrive myndighetenes politikk og tiltak overfor taterne/romanifolket frem til i dag. Målet er at det gjennom dette arbeidet skapes en felles forståelse av hva som faktisk skjedde, og hvilke konsekvenser det hadde for romanifolket/taterne. Utvalget er gitt mulighet til å vurdere i hvilken grad funnene gir grunnlag for å vurdere framtidige tiltak for å bidra til forsoning og rettferdighet.

Integrere barn fra rom og romanifolket/taterne, særlig fra reisende familier, i utdanningssystemet – inkludert forsterket opplæring i eget språk

Barn og unge fra rom og romanifolket/taterne har samme rettigheter til opplæring som majoritetsbefolkningen. De har rett til særskilt språkopplæring, evt. også morsmåls- og tospråklig fagopplæring dersom de trenger dette for å følge ordinær opplæring. Det er en utfordring å gi tilbud som bidrar til at elever fra rom får tilfredsstillende opplæring, blant annet i reiseperioder. Myndighetene arbeider stort sett kontinuerlig for å få etablert tilbud som kan imøtekomme opplæringsbehovene.

Anbefaling nr. 21 Hatefulle ytringer og hatkriminalitet

Komiteen er bekymret over rasistiske uttalelser fra ekstremistgrupper, noen representanter for politiske partier, i media, herunder Internett, som består av hatefulle ytringer og kan lede til fiendtligsinnede handlinger overfor enkelte minoritetsgrupper og over tilstedeværelsen av foreninger som er innblandet i slike aktiviteter. Komiteen er også bekymret over at det er få klager over rasistiske handlinger, herunder handlinger foretatt av representanter for ordensmakten, og at få saker behandles av domstolene. Komiteen er videre bekymret over mangelen på domstolsstatistikk om antallet klager, etterforskninger, tiltaler og domfellelser når det gjelder rasistiske handlinger (art. 4 og 6). Komiteen, som minner om sin generelle anbefaling nr. 15 (1993) vedrørende artikkel 4, som fastslår at alle bestemmelser i artikkel 4 er av bindende art, og anbefaler at den statlige parten utarbeider en klar og transparent definisjon av hatefulle ytringer og hatefulle forbrytelser med sikte på å sikre en balanse mellom retten til å uttrykke seg fritt og åpne uttrykk for rasistiske synspunkter i henhold til artikkel 4, og forbyr organisasjoner som fremmer rasisme og rasistisk diskriminering. Den anbefaler utvikling av en strategi for å ta opp rasisme i den offentlige diskurs på en mer effektiv måte. I lys av sin generelle anbefaling nr. 31, ber komiteen også den statlige parten om å fremlegge domstolsstatistikk om antallet klager, antallet saker som er avvist og grunnene for avvisningen, etterforskninger, tiltaler og domfellelser når det gjelder alle typer av rasistiske handlinger, som bestemt i konvensjonens artikkel 4, inklusive handlinger begått av lovens håndhevere.

Se artikkel 4 A.

Det arbeides med å utvikle og forbedre registreringen av hatkriminalitet. Fra og med 2012 er hatkriminalitet innført som en kategori i årsstatistikk og halvårsstatistikk over anmeldte lovbrudd fra Politidirektoratet. Etter hvert som registreringen av hatkriminalitet forbedres, vil vi få statistikk over omfang og behandling av anmeldelser knyttet til rasistiske handlinger. Det vil likevel ikke være mulig å fremskaffe så vidt detaljert statistikk som komiteen etterlyser.

Politihøgskolen fikk i 2012 i oppdrag å foreta en kunnskapsgjennomgang som skal resultere i en rapport om radikaliserings- og voldelig ekstremisme på internett. Rapporten skal vise eksisterende forskning på feltet, med henblikk på å skaffe grunnlag for å konkretisere utfordringer og muligheter for politimetodisk innsats som utnytter internett i forebyggende og avvergende øyemed.

Komiteen er bekymret over rasistiske uttalelser og hatefulle ytringer i media og anbefaler utvikling av en strategi for å ta opp rasisme i den offentlige diskurs på en mer effektiv måte.

Gjennom økonomiske virkemidler (som ordninger med mediestøtte, inkludert egne tilskuddsordninger for minoritetsmedier) og regulatoriske virkemidler (som innholdskrav til

riksdekkende kringkastere, regler om redaksjonell uavhengighet og regler om plassering av ansvaret for ytringer) søker regjeringen å bidra til reell ytringsfrihet, mangfold og et åpent og sunt debattklima.

Et klart system for plassering av ansvar for de ytringene som formidles i mediene er en viktig forutsetning for et åpent og sunt debattklima. Spørsmålet om ansvar for ytringer publisert på nett – inkludert ansvaret for brukergenerert innhold og anonyme ytringer – har vært sentrale spørsmål for Medieansvarsutvalget, som la fram sin utredning 15. juli 2011. Myndighetene arbeider med oppfølgingen av forslagene i utredningen og tar sikte på å legge fram en sak for Stortinget i løpet av 2013.

Anbefaling nr. 22 Internasjonale menneskerettighetskonvensjoner

Med tanke på at menneskerettighetene er udelelige, oppfordrer komiteen den statlige parten til å overveie å ratifisere de internasjonale menneskerettighetstraktater som den hittil ikke har ratifisert, særlig traktater med bestemmelser som direkte gjelder emnet rasediskriminering, slik som FN-konvensjonen for beskyttelse av migrantarbeidere og medlemmer av deres familier av 1990.

Fremme og beskyttelse av menneskerettighetene har høy politisk prioritet i Norge, og oppfyllelsen av Norges internasjonale forpliktelser tas meget seriøst. Før Norge blir part i en folkerettslig bindende avtale gjennomføres en grundig prosess hvor alle administrative og rettslige konsekvenser utredes. Norge er part i seks av de sentrale menneskerettighetskonvensjonene som er i kraft og de fleste av tilleggsprotokollene, inkludert klagemekanismene. I 2012 la regjeringen fram proposisjoner til Stortinget om samtykke til ratifikasjon av FN-konvensjonen om rettighetene til mennesker med nedsatt funksjonsevne og samtykke til ratifikasjon av valgfri protokoll til FNs torturkonvensjon. Proposisjonene er til behandling i Stortinget. Ratifikasjon av FN-konvensjonen om tvungne forsvinninger prioritert er også prioritert fra norsk side.

Pågående prosesser pr. 13.03.2013, må oppdateres på et senere tidspunkt

Norge har etter grundig vurdering besluttet ikke å ratifisere FN-konvensjonen for beskyttelse av migrantarbeidere og medlemmer av deres familier av 1990. Kun et fåtall land er part i konvensjonen. Begrunnelsen for Norges standpunkt er bl.a. at konvensjonen på flere punkter er så vag og upresist utformet at det er vanskelig å vurdere konsekvensene og de forpliktelsene en ratifikasjon vil innebære. Dette vil også kunne undergrave eksisterende forpliktelser etter andre sentrale FN-konvensjoner. Norge har for øvrig sluttet seg til alle ILOs kjernekonvensjoner om rettigheter i arbeidslivet. Disse omfatter også utenlandske statsborgere bosatt i Norge.

Den europeiske menneskerettskonvensjon tilleggsprotokoll nr. 12 om diskriminering gir et generelt diskrimineringsvern. Diskrimineringslovutvalget, som var oppnevnt av regjeringen, fikk i oppdrag å vurdere spørsmålet om ratifikasjon og eventuell inkorporasjon av tilleggsprotokollen. Utvalget leverte sin innstilling i 2009. Utvalget mente at norsk diskrimineringslovgivning allerede tilfredsstiller kravene i protokollen. Utvalget var imidlertid delt i spørsmålet om ratifikasjon. Regjeringen vurderer nå om Norge også skal slutte seg til tilleggsprotokollen. Pågående prosess pr. 13.03.2013, må oppdateres på et senere tidspunkt.

Anbefaling nr. 23 Implementering av Durban-erklæringen og -handlingsprogrammet

Samtidig som komiteen merker seg den statlige parts plan for oppfølging av revisjonskonferansen etter Durbankonferansen, og i lys av komiteens generelle anbefaling nr. 33 (2009) om oppfølging av revisjonskonferansen etter Durbankonferansen, anbefaler komiteen at den statlige parten fortsetter å bygge på erklæringen og handlingsplanen fra Durban-konferansen, vedtatt i september 2001 av Verdenskonferansen mot rasisme, rasediskriminering, fremmedhat og beslektet intoleranse, hensyn tatt til resultatdokumentet fra revisjonskonferansen etter Durbankonferansen holdt i Genève i april 2009, når konvensjonen inkorporeres i det nasjonale rettssystem. Komiteen ber om at den statlige parten i sin neste periodiske rapport tar med konkret informasjon om handlingsplaner og andre tiltak for å implementere erklæringen og handlingsplanen fra Durban-konferansen på nasjonalt nivå.

Norge har sluttet seg til og støtter erklæringen og handlingsplanen fra Durban-konferansen (2001), og resultatdokumentet fra revisjonskonferansen etter Durbankonferansen (Genève 2009). Norges oppfølging av handlingsplanen og erklæringen fra Durban-konferansen skjer primært gjennom regjeringens Handlingsplan mot rasisme og diskriminering (2002-2006) og Handlingsplan for å fremme likestilling og hindre etnisk diskriminering (2009-2012).

Anbefaling nr. 24 Det internasjonale året for personer med afrikansk bakgrunn

Komiteen anbefaler at den statlige parten vedtar og i tilstrekkelig grad offentliggjør et hensiktsmessig handlingsprogram for å markere 2011 som Det internasjonale år for mennesker av afrikansk herkomst, som vedtatt av hovedforsamlingen i dens resolusjon 64/169 av 18. desember 2009.

Regjeringen har ikke vedtatt et handlingsprogram for å markere Det internasjonale år for mennesker av afrikansk herkomst. Det foreligger heller ingen planer om noe slikt program.

Anbefaling nr. 25 Offentliggjøring av rapporter og anbefalinger

Komiteen anbefaler at den statlige partens rapporter blir gjort lett tilgjengelige for allmennheten når de fremlegges, og at komiteens bemerkninger til disse rapportene likeledes blir offentliggjort på statens offisielle språk og andre alminnelig brukte språk så langt det er hensiktsmessig.

Det er gjennomført tiltak for å sikre at Norges rapporter, komiteens merknader og myndighetenes arbeid med å følge opp anbefalingene er offentliggjort. Det er avholdt møter med relevante parter.